

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

3. ÚNORA 2008

Z obsahu:

Svatý Augustin (2)

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
16. ledna 2008
- strana 2 -

Matka a její syn

Svatí během dějin Církve
nám svým životem i svými
slovy dosvědčují, za jak
mnoho hned po Bohu
vděčíme rodičům...
- strana 4 -

Ze snů Dona Boska

- strana 6 -

„Modlím se za tebe“ - dílo milosrdenství v každé životní situaci

Přednáška sestry Kláry
Hellmuthové z cisterciáckého
kláštera Helfta
- strana 6 -

Představení Pána v chrámě

- strana 9 -

Temné stránky „ikony“ ženského hnutí

K 100. výročí narození
feministky Simone
de Beauvoir
- strana 10 -

Matka potratů

Gabriele Kubyová
- strana 11 -

Ideologie

- strana 13 -

Fra Angelico: Obětování Dítěte Ježíše v chrámu

Svatý Augustin (2)

Poslední etapa života

Jako minulou středu i dnes bych chtěl hovořit o velkém biskupu z Hippo, svatém Augustinovi. Čtyři roky před svou smrtí chtěl jmenovat svého nástupce. K tomuto cíli shromáždil lid v bazilice Míru v Hippo 26. srpna 426, aby mu představil toho, koho určil pro tento úkol. Řekl: „V tomto životě jsou všichni smrtelní, ale poslední den tohoto života je pro každého jednotlivce vždy neznámý. A tak v dětství doufá, že dosáhne dospívání; v dospívání mládí; v mládí dospělý věk; v dospělém věku zralý věk; ve zralém věku stáří. Nejsme si jisti, zda toho dosáhneme, ale doufáme. Stáří naopak nemá před sebou žádnou další periodu, ve kterou by mohlo doufat; samotné jeho trvání je nejisté... Já jsem z vůle Boží přišel do tohoto města v době životní svěžesti; ale teď mě mládí skončilo a já jsem nyní stařec“ (Ep 213,1). Na tomto místě oznámil jméno určeného nástupce, kněze Heraklita. Shromáždění propuklo v souhlasný potlesk a třidvacetkrát opakovalo: „Bohu díky! Kristus buď pochválen!“ Věřící schválili dalšími aklamacemi navíc, když Augustin vyslovil své plány pro další budoucnost: léta, která mu zbývala, chtěl věnovat intenzivnějšímu studiu Písma svatého.

Dramatický závěr života

A skutečně ona čtyři léta, která následovala, byla dobou mimořádné intelektuální aktivity: dokončil důležitá díla a zahájil další, neméně náročná, pořádal veřejné diskuse s kleriky – vždy vyhledával dialog – usiloval o zajištění míru v afrických provinciích, ohrožovaných barbarskými tlupami z jihu. V tomto směru psal hraběti Dariovi, který přišel do Afriky, aby urovnal rozpor mezi hrabětem Bonifácem

a císařským dvorem, ze kterých těžily maurské hordy při svých vpádech. Tvrdil v dopise: „Titul větší slávy je právě ten – zabít válku slovem spíše než lidí mečem a zajistit udržení míru mírem a již ne válkou. Jistě, ti kteří bojují, jsou-li dobří, hledají nesporně mír, ale za cenu prolévání krve. Ty jsi naopak byl vyslán, abys zabránil tomu, když někdo chce prolévat něčí krev“ (Ep 229,2). Bohužel naděje na pacifikaci afrických teritorií se nenaplnila: v květnu 429 Vandaloové, které schválně pozval sám Bonifác, překročili Gibraltar a vtrhli do Mauritanie. Invaze dorazila rychle do dalších bohatých af-

rických provincií. V květnu nebo v červnu 430 „ničitelé římské říše“, jak Possidius označil tyto barbary (Vita 30,1), dorazili k Hippo a obklíčili je.

Ve městě hledal útočiště i Bonifác, který se příliš pozdě smířil s dvorem a nyní se marně snažil zadržet kroky vetřelců. Životopisec Possidius popisuje bolest Augustinovu: „Slzy byly více než obvykle jeho pokrmem v noci i ve dne, a nyní, když dospěl ke konci svého života, více než ostatní pocítoval trpkost a zármutek svého stáří“ (Vita 28,6). A vysvětluje: „Tento Boží muž totiž viděl masakry a zkázu měst; přepadání domů na venkově a obyvatele zabitě nepřáteli nebo vyhnané a pohřešované; chrámy zbavené kněží, sva-

té panny a řeholníky rozehnané na všechny strany, mezi nimi některé, kteří byli podrobeni mučení, jiní zabiti mečem, jiní ve vězení ztratili integritu duše a těla a také víru a byli podrobni bolestnému a dlouhému otroctví nepřátel“ (tam. 28,8).

Nejvyšší služba lásky

I když byl starý a nemocný, nepřestal úspěšně působit, povzbuzoval sebe i druhé modlitbou a rozjímáním o tajemných záměrech Prozřetelnosti. Mluvil vzhledem k „starobě světa“ – a ve skutečnosti starým byl tento římský svět – mluvil o tomto stáří, jak to udělal již dříve, aby potěšil utečence přicházející z Itálie, když roku 410 Alarikovi Góti vtrhli do Říma. Ve stáří, říkával, se choroby hromadí: kašel, katar, slabozrakost, úzkostlivost, vyčerpanost. I když však svět stárne, Kristus je trvale mladý. Odtud výzva: „Neodmítej znovu omládnout ve spojení s Kristem, ani ve starém světě. On ti říká: – Neboj se, tvé mládí se obnoví jako mládí orla“ (srov. Serm. 81,8). Křesťan se nesmí zhroutit ani v obtížných situacích, nýbrž musí se adaptovat, aby mohl pomáhat tam, kde je zapotřebí. To velký učitel radí, když odpovídá biskupovi v Tiabe Honorátovi, který se ho ptal, zda tísňen barbarskými vpády může biskup nebo kněz nebo některý člověk Církve utéci, aby zachránil svůj život: „Když je

Editorial

Simeon při vytoženém setkání s Mesiášem byl naplněn Duchem Svatým a prone-sl udivující a nadmíru závažné prorockví, které se týkalo nejen bezprostřední budoucnosti, ale celých dalších dějin lidstva. Ačkoliv Boží Syn, kterého držel v náruči, sestoupil na zem, aby přinesl spásu všem lidem, bude mnoho těch, pro které se stane naopak „kamenem úrazu“. Milost spásy nezávisí pouze na milosrdné dobrotě Spasitele, ale také na ochotě jednoho každého přijmout nezasloužený dar spásy a spolupracovat s ním. Pro tuto ochotu má prorok Izaiáš v dnešním prvním čtení zvláštní pojmenování: Označuje ji jako **pokoru**: „Hleďte Pána všichni pokorní země, kteří jednáte podle jeho výroku.“

Pánův *výrok* je opravdu tak udivující a přesahující, že mu není možné porozumět jinak, než v duchu opravdové pokory. Příkladem je celé jeho Horské kázání, jehož slavný úvod dnes slyšíme v evangeliu. Již těchto osm spolehlivých a zaručených návodů k pravé bla-

ženosti, jimiž Ježíš zahájil programové prohlášení svého království, opravdu není možno přijmout jinak než v duchu hluboké pokory. Jen pokora člověka disponuje, aby přijal i to, co se mu jeví zatím jako nepochopitelné, aby uznal, že mohou existovat ještě jiné vztahy, jiné skutečnosti a jiný řád než ten, který zatím zná a který pokládá za samozřejmý. Je k tomu zapotřebí pokory, aby člověk v případě, kdy nechápe, připustil, že chyba není na straně Pánova „výroku“, ale na straně těch, kteří se od pravdy a řádu vzdálili už tak daleko, že se jim zdá nepochopitelné nebo dokonce nepřijatelné i to, co by pro ně mělo být zcela samozřejmé. Důvodem každého takového našeho nedorozumění s Bohem je především naše pýcha a ta je také hlavním důvodem nedorozumění mezi lidmi. Závěr je jednoznačný: To, co se stalo nepochopitelným a nepřijatelným v důsledku pýchy, může učinit srozumitelným a přijatelným jedině pokora.

-Iš-

Pokračování na str. 12

Paradoxy Božího království

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Vaše odplata je hojná v nebesích.

Božský Mistr, následován velkým zástupcem, vystoupil na návrší, aby přednesl programové prohlášení svého království. Chceš-li opravdu patřit mezi jeho učedníky, je tvoje místo dnes u jeho nohou. Abys mohl porozumět jeho poselství, musíš mu naslouchat se srdcem a myslí ničím nezátženou a otevřenou pro Boží slovo. V tom, co nyní uslyšíš, je nejen nekonečná moudrost věčného Slova, ale i Ježíšova třicetiletá osobní lidská zkušenost. Vzbud' ve svém srdci hlubokou důvěru ke svému Mistru a ztiš se vnitřně, aby tě nerušily tvoje dosavadní návyky, závislosti, ani nic z toho, v čem jsi dosud především hledal své potěšení.

To, co uslyšíš, bude nadmíru prosté, a přece převratné. Nebyla za vším, co jsi, milá duše, dosud hledala a konala, touha po štěstí? Nenacházela jsi však často místo toho spíše zklamání a rozčarování? Nabízí se ti jedinečná příležitost dovědět se, v čem máš hledat opravdové štěstí. Nebude to však nic z toho, co dnešní svět tolik zbožňuje.

Nespokoj se s tím, že si vyslechněš Ježíšova naučení. Vrať se k nim znovu a znovu a hledej jejich pravý smysl. Všimni si především, jak prostá a neokázalá je jeho řeč ve srovnání s hlučnou a vtíravou propagandou, s jakou na tebe dotírají náhončí tohoto světa. To, čím Ježíš zahajuje své programové prohlášení, nejsou ani příkazy, ani zákazy. Je to základní příslib, na kterém spočívá jeho radostná zvěst, osmerá cesta vedoucí k opravdové blaženosti.

Ti, které nyní Ježíš vyzvedává a stává na odív, patří spíše na periferii dnešní společnosti. Představují právě ty vlastnosti a postoje, které se dnes nenosí. Všechny prostředky, jimiž svět útočí na naše smysly a na naši fantazii, vnucují nám zcela opačné idoly a odlišné ideály.

I kdyby se ti Ježíšova slova zdála zatím divná a těžko pochopitelná, nepodléhej malomyslnosti a neodcházej. Je to opravdu zcela jiný pohled, než na jaký jsi dosud zvyklá. Zdá se ti těžké smířit se s tím, že se tu dává přednost chudobě, skromnosti a odříkání, slzám a utrpení, mírumilovnosti a trpělivosti, a dokonce pohrdání, strádání a pronásledování? Ježíš tu nepožaduje, aby se tvůj život proměnil v samoučelnou askezi, ze které se

vytratila všechna lidská radost. To, co ti stává před oči, je nedocenitelná nabídka opravdové a ničím nenarušené blaženosti. Nepropadej lítosti nad tím, co se ti zatím jeví jako ztráta a omezení, ale snaž se naopak raději docenit všechno to, co můžeš získat. Zárukou slibované vsutku královské nabídky je sám Ježíš. Jestliže opravdu uvolníš své srdce od závislosti na majetku, moci, rozkoši, pohodlí a slávě, nezůstane v něm prázdnota. Všechno toto uvolněné místo chce zaujmout sám Ježíš.

Vytrváš-li a budeš ho věrně následovat, přesvědčíš se brzy, že po cestě, kterou ti zde nabízí, sám kráčí. Očekává totiž od tebe, že vytrváš v jeho společnosti, i když *nebude mít, kam by hlavu sklonil, když bude hledat to, co zahynulo*, protože se chce *smilovávat a uzdravovat všelikou nemoc a všeliký neduh*, chce tě mít u sebe, až bude plakat nad osudem svého města a svého národa a stane se terčem pomluv a osočování a bude *mnoho trpět od starších, zákoníků a farizeů*, kteří ho nakonec zabijí. Právě zde však jeho cesta vstupuje do nekonečné radostné slávy.

Boží království není tedy pro tebe vidinou nějaké daleké budoucnosti. Boží království klepe na tvoje dveře. Boží království – to je sám Pán, který si tě vyhlédl a posílá tě svým jménem hlásat zástupům jeho radostnou zvěst. Čím více se mu připodobníš, tím více se v tobě naplní Boží království, aby se s tebou a skrze tebe přiblížilo všude tam, kamkoliv půjdeš. Právě proto, že se svět obrátil ke zcela jiným hodnotám, potřebuje ty, kterými pohrdá. Neobejde se bez milosrdenství, spravedlnosti a pokoje. Mohou mu je přinést jen ti, kteří nelpí na zisku a hmotném a osobním prospěchu, ale mají *čisté srdce*. Když se tvé srdce zcela osvobodí od klamných idolů a hodnot, bude vnímavé pro ty, kteří *jsou stížení neduhy, mukami, jsou posedlí a ochrnutí*, a ty pak najdeš svou největší radost v tom, že budeš *prokazovat milosrdenství*. Jak velká je to radost, útěcha a blaženost, můžeš přece vidět v tom, že právě pro tuto radost sám Bůh sestoupil k nám lidem. Hle, jak blízko je ti Boží království! Není škoda každého dne a každé hodiny, když myslíš a konáš něco jiného? Připoj se s radostí a ochotou k těm, které *svět pokládá za nevzdělané, ale Bůh si je vyvolil, aby zahanbil moudré*, k těm, kteří jsou *bezmocní, ale Bůh si je vyvolil, aby zahanbil mocné*, k těm, kteří nejsou *vůbec nic, ale Bůh si je vyvolil, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“*.

Hleďte Pána všichni pokorní země, kteří jednáte podle jeho výroku! Máte hojnou odměnu v nebesích!

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 2,3; 3,12–13

Hleďte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Zanechám uprostřed tebe lid pokorný, chudý, ty, kteří hledají útočiště v Hospodinově jménu. Kdo zbudou z Izraele, už nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se už nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívát, nikdo je nebude děsit.

2. čtení – 1 Kor 1,26–31

Jen se podívejte, bratři, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. A přece: ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet. A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmě: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.“

Evangelium – Mt 5,1–12a

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je takto: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízňají po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou

nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyháně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Matka a její syn

Dobří, ano svatí otcové a matky zajišťují Církvi nadějnou budoucnost. Tak někteří blahoslavení a svatí během dějin Církve nám svým životem i svými slovy dosvědčují, za jak mnoho hned po Bohu vděčíme rodičům. Připomněli jsme si to, když byl v Římě v listopadu 2006 uveřejněn dekret o hrdinských ctnostech matky svatého Jana Boska.

12. listopadu 2006, dva týdny před 150. výročí úmrtí služebnice Boží Markéty Boskové rozené Occhionové pozdravil papež Benedikt XVI. po modlitbě Anděl Páně shromážděnou salesiánskou společnost: „Kěž z nebe chrání matka Markéta vás všechny, milí přátelé, a velkou salesiánskou rodinu!“

Tato svatá žena se narodila v divoké, bouřlivé a válečné době 1. dubna 1788. Bezuzdné hordy vojáků táhly po Francouzské revoluci do sousední Itálie a uvrhly její obyvatelstvo do velké bída.

Ze Savony odvěkli Napoleonovi vojáci nemocného papeže Pia VII. dále do Fontainebleau u Paříže. Ale po porážce Napoleona v Rusku vrátil se Pius VII. rychle do Savony, kam vstoupil 15. března 1814 v předvečer svátku Panny Marie Matky milosrdenství. Tak mohl slavit další den děkovnou bohoslužbu v tamní mariánské svatyni. 24. května pak slavnostně vstoupil do Říma. Na poděkování za toto své osvobození stanovil, aby se každý rok slavil 24. květen jako svátek Panny Marie Matky milosrdenství.

Ale Napoleon opustil místo svého exilu na Elbě, aby znovu ohrozil Evropu. Pius VII. musel znovu chvatně opustit Řím a odebrat se do Janova. Odtud se vydal do nedaleké Savony, aby zde v přítomnosti krále Viktora Emanuela I. a mnoha kardinálů, biskupů, kněží a velkého množství věřících korunoval obraz Panny Marie Matky milosrdenství.

Dva měsíce po tomto slavnostním zasvěcení Panně Marii v Savoně daroval Bůh v Becchi

život dítěti matky Markéty Boskové. Narodil se jí syn, který se měl stát největším apoštolem kultu Panny Marie Pomocnice křesťanů.

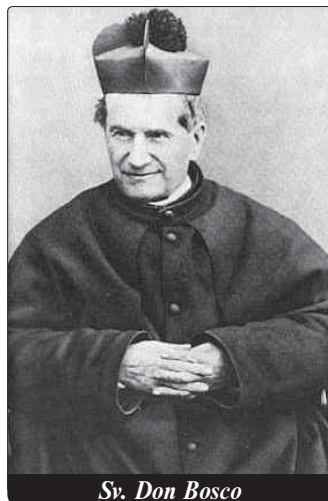
Jeho matka se vdala 6. června 1812 za vdovce Františka Boska. Jan byl jejím druhým dítětem. Jistě věděla o událostech v Savoně, vzdálené od Becchi 100 km, a později vyprávěla o nich svému synu, který se stal velkým ctitelem Panny Marie Pomocnice křesťanů.

Již ve věku dvou let ztratil Jan Bosco svého otce. Výchova byla tedy zcela v rukou jeho matky. I když neměla žádné zvláštní vzdělání, vychovala svého syna jako svätce. Všechny životopisy Boskovy oslavují její pedagogické mistrovství. Zvláštní cenu v jejích očích měla trpělivost a ochota k odříkání. A nic z toho v jejím domě nescházelo.

V matčině rodišti v Capriglio obdržel malý Jan u kaplana Josefa Lacquy první vzdělání. Čtyři kilometry tam i zpět musel vykonat každý den pěšky. Sotva se trochu naučil číst, ovládla ho taková vášeň po knihách, že je nedával z ruky ani

Chrám sv. Jana Boska v Římě

Sv. Don Bosco

při jídle. Svým několika kamarádům, kteří jako on pásli dobytek, vyprávěl četné přečtené příběhy, ale i základní náboženské znalosti. Někdy je bral k sobě domů, kde se s nimi modlil před malým mariánským oltářkem. Již tehdy si udělal předsevzetí, že své srdce nebude vázat na nic pozemského, protože chtěl žít jen pro Boha a pokoušel se k této lásce získat také jiné lidi. Kdo jiný v něm probudil takovou horlivost pro Boha, ne-li jeho matka?

A brzy začaly jeho sny, které určovaly jeho další životní cestu. Téměř vždy v nich hrála hlavní roli Matka Boží.

První z těchto snů měl v devíti letech. Viděl stádo divokých zvířat, která se vzájemně napadala a požírala. Chtěl je ranami odehnat od sebe. „Nikoliv ranami, ale vlídností a láskou si z nich uděláš přátele.“ radil mu přátelský hlas. A když se Jan podíval blíže, zjistil, že z divokých zvířat se stali krotcí beránci. „V pravý čas tomu porozumíš. Dám ti učitelku, která tě povede, tu, kterou máš zdravit třikrát denně.“

Malý Jan Bosco vsadil všechno na to, aby své okolí ovlivňoval k dobrému. Aby na sebe upoutal pozornost dětí, naučil se kouzelnickým trikům. Místo vstupného požadoval modlitbu růžence nebo vyslechnutí kázání kněze od sv. Murialda, které si dokázal doslova zapamatovat. Nebo vyprávěl neobyčejné pří-

hody, které četl v knihách. Aby získal lidi pro Boha, byl nekonvenčně vynalézavý. Nic mu nebylo těžké ani cizí.

K prvnímu svatému přijímání, které přijal o Velikonočním pondělí 1826 – dříve než jeho vrstevníci – ho připravila především jeho matka. „Choval jsem stále v paměti napomenutí mé zbožné matky a proměňoval jsem je ve skutek. Od toho dne (prvního svatého přijímání) se mi zdá, že nastal pokrok v mém duchovním životě...“

V přítomnosti malého Jana se každý cítil přitahován, aby byl dobrý a stával se ještě lepší. „Tuto zkušenost udělaly tisíce dětí a také tisíce jeho spolupracovníků,“ konstatuje jeho životopisec. Tak tomu mělo být až do konce Boskova života.

Jednou se Jan Bosco účastnil lidových misí v Buttigliere d'Asti. Cestou domů se dal do řeči s Donem Josefem Calossem. Ten s úžasem konstatoval, že dvanáctiletý hoch si přesně zapamatoval všechna kázání misionářů. Kněze jeho nadání tak zaujalo, že se nabídl dávat mu soukromé hodiny vyučování. S radostí chodil za ním Bosco denně hodinu tam a hodinu zpátky. Docházelo však k rozporům s jeho nevlastním bratrem Antonínem, který pokládal studium za ztrátu času.

Don Calosso však zemřel již 21. listopadu 1830 na svátek Obětování Panny Marie. Janova situace vypadala beznadějně, kdyby nebe opět nezasáhlo.

Stalo se to v 2. neděli v říjnu. Farnost v Murialdu oslavovala svátek Mateřství Panny Marie. Jenik Bosco byl přítomen. Při té příležitosti potkal poprvé klerika Josefa Cafassa (svatořečen 22. 7. 1947). Ten se stal Boskovi „vzorem pro jeho kněžský život a stal se také jeho velkým dobrodincem a duchovním vůdcem“ (podle Lemoyne).

Koncem roku 1833 našla matka Markéta Janovi podnájem u pana Roberta v Castelnuovu. Sama ho tam odvedla

a při loučení mu dala naučení, kterého se držel po celý život: „Bud' vždy ctitelem milé Matky Boží!“

V blízkosti Castelnuova byl na návrší kostel s obrazem Panny Marie, který Boska silně přitahoval. Pravděpodobně zde obdržel další pokyny pro svůj budoucí život. Až do konce života se cítil svázán s tímto svatým místem. V tomto období měl Jan ve zvyku před každým důležitým rozhodnutím udělat znamení kříže a svěřit je Matce Boží.

Jan se chtěl stát knězem. Měl se však stát knězem diecézním, nebo vstoupit do řádu? Přitahoval ho zvláště řád svatého Františka. Jeho přítel Ludvík Comollo mu poradil, aby před rozhodnutím vykonal devítidenní pobožnost k Panně Marii. Po ní se Jan rozhodl vstoupit do semináře.

Den před odjezdem do semináře v Chieri 30. října 1835 mu dala matka Markéta poslední napomenutí na cestu: „Chci mít syna raději chudým rolníkem než knězem, který zapomíná na své povinnosti. Když jsi přišel na svět, zasvětila jsem tě Panně Marii. Když jsi začal své studium, doporučovala jsem ti úctu k této naší nebeské Matce. Nyní ti doporučuji, aby ses jí zcela zasvětil. Miluj ty druhy, kteří jsou mariánští ctitelé, a budeš-li jednou knězem, doporučuj a šíř všude úctu k Panně Marii!“

20letý nastávající seminarista slíbil: „Tato slova nesmí být řečena do větru a budou pro mě svatá po celý můj život!“

Když se později ohlížel za svým životem, mohl říct: „Co se týká mých kamarádů, držel jsem se vždy odkazu mé milované matky a přátelil jsem se jen s těmi, kteří měli zvláštní úctu k Matce Boží, byli pilní ve studiu a milovali zbožnost.“

Jan potkával ve svém životě samozřejmě také lidi, kteří mariánskou úctu nepěstovali. Tak tomu bylo za všech dob. Jaká je

to však škoda pro ně i pro Církev! „Kdyby všichni lidé měli pravou úctu k Panně Marii, byl by na zemi ráj!“

Od své matky Markéty věděl Don Bosco, jak velkou cenu má mariánská úcta. První kázání jako seminarista měl v kostele v Alfianu o svatém růženci. Byl velice šťastný, že mohl své první kázání věnovat Matce Boží, která se mu také osvědčila jako nejlepší Matka.

Kněžské svěcení přijal 5. června 1840 a první mši svatou slavil den nato o slavnosti Nejsvětější Trojice v kostele sv. Františka, kde se od nepaměti ten den slaví svátek Matky Božské milosti. A další den slavil mši svatou ve slavné svatyni Consolata (Panna Maria Těšitelka zarmoucených) v Turíně a děkoval Matce Boží za nespočetné milosti, které mu vyprosila od Božského Dítěte.

Na začátku jeho kněžské dráhy mu matka Markéta řekla: „Jsi nyní knězem... Začít sloužit mši svatou znamená začít trpět... Mysli nyní jen na spásu duší a o mne si nedělej starosti!“

Poslání svatého Jana Boska se od počátku vyznačuje péčí o zanedbanou mládež. Matka Boží mu stále stála po boku, jak to začalo ve snu v jeho devíti letech. Ale tento úkol byl pro něho vyčerpávající, především v prvních letech byl nepředstavitelně tvrdý. Nakonec se ocitl u konce svých sil. Velice vážně onemocněl. V této bezvýchod-

né situaci jeho chlapci doslova útočili na nebe. Ve skupinách se od rána do večera modlili ve svatyni Consolata a prosili Matku Boží za svého přítele a otce. Někteří slíbili, že se budou celý měsíc nebo i celý rok denně modlit růženec.

K tak velké lásce nemohlo nebe zůstat hluché. V noci, kdy lékaři počítali, že pacient

Sv. Don Bosco a matka Markéta

zemře, stal se zázrak. Don Bosco se modlil: „Jestliže ještě mohu sloužit duším, dej mi, Pane, na přímluvu své svaté Matky tolik zdraví, kolik je zapotřebí pro spásu mé duše.“ Nato upadl nemocný do hlubokého spánku a probudil se zdravý. Bylo to v první polovině července 1846. Jako slabý rekonvalescent musel se vrátit na nějaký čas ještě ke své matce domů. Prosil ji, aby s ním odešla do Turína. Neodřekla mu to, a tak strávila Markéta Boscová posledních deset let svého života po boku svého syna. Byla „dobrou duší“

První misijní výprava

jeho výchovného díla, pomáhala ve všech hmotných i duchovních potřebách a všichni ji pokládali za svou matku. Pán ji k sobě povolal 25. listopadu 1856.

Pod mocnou ochranou Panny Marie Pomocnice křesťanů rostlo dílo svatého Jana Boska navzdory všem překážkám. Vedle mužské větve salesiánů vyrostla i druhá kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice pro péči o dívčí dorost. Centrem jeho díla se stal chrám Panny Marie Pomocnice, který rovněž viděl nejdříve ve snu. V něm také pak našel místo svého posledního odpočinku.

Panna Maria Pomocnice křesťanů je mocnou ochránkyní jeho díla. Ve viděních, kterým říkal „sny“, mu dávala rady a osvětlení, která činila jeho víru neotřesitelnou.

Když se mu ještě jako seminaristovi zjevil jeho zemřelý druh Ludvík Comollo v noci po svém pohřbu, ptal se ho Don Bosco, co ho nejvíce potěšilo v okamžiku smrti. „Hádej!“ Mnoho věcí uváděl Bosco, ale na všechny mu přítel odpověděl záporně. Když se přiznal, že neví, Comollo odpověděl: „Co mi bylo v okamžiku soudu největší útěchou, byla přítomnost Matky Boží. Pověz to svým mladým!“

Když Don Bosco viděl v jiném snu, jak velice je ohrožena „lod' Církve“, dostal naučení, že v největších obtížích nás mohou zachránit jen dva prostředky: úcta k Matce Boží a časté zbožné svaté přijímání.

Církev dnes prožívá velmi těžké doby, protože mnoho jejích dětí nejenže nemá potřebné náboženské znalosti, ale co je horšího, ani nežije podle Božích přikázání. Tím více potřebuje svatého otce a svaté matky, kteří by předávali svým dětem nezkrácené a nezfalšované dědictví víry. V tom je všem příkladem Boskova matka Markéta.

Maria heute 443/2008

Překlad -lš-

Ze snů Dona Boska

TŘI OSIDLA

4. dubna 1869 vyprávěl Don Bosco svým chlapcům sen, který na něho silně zapůsobil:

Zdálo se mi, že se nacházím v kostele uprostřed velkého množství chlapců, kteří se připravovali ke svatě zpovědi. Obzvláště velký počet obléhal mou zpovědnici pod kazatelnu. Začal jsem zpovídat, ale brzy nato, když jsem viděl tak velké množství chlapců, jsem vstal a šel k sakristii vyhledat nějakého kněze, který by mi pomohl. Když jsem procházel, viděl jsem k velkému překvapení, že někteří chlapci měli na krku provaz, který stahoval jejich hrdlo.

„Proč máte na krku tu smyčku?“ zeptal jsem se. „Dejte ji pryč!“

Neodpovídali a strnule se dívali.

„Chlapče,“ řekl jsem tomu, který mi byl nejbližší, „dej, pryč ten provaz!“

„Nemohu, vzadu ho někdo drží.“

Podíval jsem se pozorněji a zdálo se mi, že za zády mnoha chlapců vidím dva dlouhé rohy. Přiblížil jsem se, abych lépe viděl, a za zády nejbližšího chlapce jsem spatřil odporné zvíře s ošklivou tlamou, podobné kocourovi s dlouhými rohy, a to drželo onu smyčku.

Chtěl jsem se zeptat té příšery, co je zač, ale ona se shr-

bila a schovala mezi tlapy, aby ji nebylo vidět. Požádal jsem jednoho chlapce, aby zaběhl do sakristie a přinesl kropenku se svěcenou vodou. Mezitím jsem zjistil, že každý chlapec má za zády nepříjemné zvíře. Beru kropáč a ptám se jednoho z těchto kocourů:

„Kdo jsi?“

Zvíře se hrozivě dívalo, otevřelo tlamu, vycenilo zuby a zaujalo postoj, jako by se na mě chtělo vrhnout.

„Ihned mi řekni, co tady děláš, ty ošklivé zvíře. Mě nezastrašiš. Vidíš? Touto vodou tě umyjí, jestli mi neodpovíš.“

Zvíře se na mě roztrfeseně podívalo. Svíjelo se strašným způsobem a já jsem zpozoroval, že má v ruce tři osidla.

„Co to znamená?“

„Ty to nevíš? Jsem zde, abych těmito třemi smyčkami přinutil chlapce, aby se špatně zpovídali.“

„A jak, jakým způsobem?“

„To ti neřeknu, ty bys to řekl chlapcům.“

„Chci vědět, co jsou tato tři osidla. Mluv, nebo tě postříkám svěcenou vodou!“

„Pošli mě do pekla, ale nekrop mi na záda tu vodu!“

„Ve jménu Ježíše Krista, mluv!“

„První způsob, jakým škrtím touto smyčkou, je, aby chlapci ve zpovědi zamlčeli hříchy.“

„A druhá?“

„Druhou je nutím, aby se zpovídali bez lítosti.“

„A třetí?“

„Třetí ti neřeknu!“

„Jakže? Nechceš mluvit? Tak ti vychrstnu na záda tuto svěcenou vodu.“

„Ne, nebudu mluvit, už jsem řekl příliš mnoho.“

„Chci, abys mi to řekl!“

Opakoval jsem hrozbu a zvedl ruku. Z jeho očí vyšlehl plamen a pak kapky krve. Nakonec řekl:

„Třetí je, aby nesplnil předsevzetí a neřídil se tím, co mu zpovědník řekne. Pozoruj, jaký užitek mají chlapci ze zpovědi. Chceš-li poznat, zda je držím spoutané, dívej se, zda se polepšují.“

„Proč se přitom schováváš za zády chlapců?“

„Aby mě neviděli a abych je mohl snáze zatáhnout do mého království.“

Když jsem se chtěl ptát na další věci a přimět ho, aby mi řekl, jak je možno zmařit jeho úklady, ostatní kocouři začali mručet, pak začali křičet proti tomu, se kterým jsem mluvil. Udělali velké pozdvižení. Protože jsem viděl, že už se od těchto šelem nic zajímavého nedovím, zvedl jsem kropáč a kropil na všechny strany. Zvedl se strašný ryk a stvůry se daly na útěk na jednu i na druhou stranu. Tím hlukem jsem se probudil.

Jedno přísloví říká: „Dobrou radu přijmi, třeba i od ďábla.“ A zde dal ďábel Donu Boskovi radu, která je vhodná i pro nás: „Pozoruj, jaký užitek mají chlapci ze zpovědi, chceš-li vědět, zda je držím spoutané. Dívej se, zda se polepšují.“

I Sogni di Don Bosco

Překlad -lš-

Přicházím k Vám ze sousední země, ze Saska – Anhaltska. Náš klášter Helfta leží v zemi Mansfeldů, která byla po staletí známá bohatými nalezišti mědi. Moje osobní vlast leží v Bádensku Württembersku, v krajině, které se říká „Madonin kout“, protože zde mnoho jejích obrazů a soch zdobí domy a místa. Když jsem se dověděla, že máme v Německu území, kde 90 % lidí tvrdí, že žijí bez náboženství, nechtěla jsem tomu uvěřit. Byla to pro mě výzva, abych opustila svou vlast a vyrazila do středního Německa.

Přicházím z kláštera, který pokládá za svůj nejdůležitější úkol upozornit na Boha: Modlím se za tebe! Klášter Helfta byl více než 450 let v troskách a nebyl už v církevních rukou. Po druhé světové válce zde bylo JZD, které se věnovalo živočišné produkci. Když po převratu přestalo být rentabilní, bylo se znehodnocenou půdou a chátrajícími budovami nabídnuto k prodeji. Odvážní katolíci z východního i západního Německa se zasadili o to, aby se klášterní jmění opět vrátilo do církevních rukou a bylo obnoveno. Tak jsme mohly 13. srpna 1999 opět začít s klášterním životem. Nepřekvapuje, že velká část obyvatel byla proti klášteru. Vzpomínám si na stanovisko jedněch novin: „Katolíci otáčejí kolo dějin zpět. Náš výdobytek, na který jsme po desetiletí byli hrdí, je společnost bez Boha. A nyní přicházejí zbožné ženy, které žijí s tímto Bohem. A to před branami luterského města Eislebenu.“

Protože mnoho obyvatel odmítalo znovuzřízení kláštera, přemýšlely jsme my sestry, na co máme za této situace položit těžiště svého klášterního života. Zdálo se nám obzvláště důležité sedmkrát denně zpívat chvály k poctě Toho, kterého už v této zemi sotva kdo zná. Byly jsme v Helftě sotva několik týdnů, když se dělníci, kteří dláždili na-

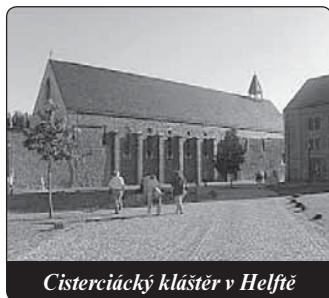
NEÚNAVNÝ ZPOVĚDNÍK

V roce 1929 se konala v Turině slavnost blahověčení Dona Boska. Don Coggiola přiměl ve Fryštáku prvního českého salesiána Dona Stuchlého, aby jel do Turína, všechno dobře sledoval, aby pak mohl ve Fryštáku referovat o této velké slavnosti. Když se Don Stuchlý vrátil, všichni spolubratři se seběhli a bombardovali ho otázkami, ale Don Stuchlý nebyl schopen ani na jednu odpovědět. Don Coggiola nakonec přerušil všeobecné rozpaky a zeptal se Dona Stuchlého: „Co jsi vlastně v Turině dělal?“ Don Stuchlý odpověděl s největší prostotou: „Ve čtyři hodiny ráno jsem sloužil mši svatou a ministroval mi pan Mura. Pak jsem se posadil do zpovědnice a zpovídal jsem až do poledne. Těch, kteří se chtěli vyzpovídat, bylo tolik a bylo třeba jim posloužit.“

„Modlím se za tebe“ – dílo milosrdenství v každé životní situaci

Přednáška sestry Kláry Hellmuthové z cisterciáckého kláštera Helfta

še cesty, začali ptát: „Je tam na-
hoře opravdu někdo?“ Na dotaz,
co je přivedlo k takové otázce,
ukázali na kostel, kde se sedm-
krát denně zpívají Boží chvály.
Pak začali mluvit o svém životě
a proč nebyli pokřtěni. Jiný pří-
klad z nedávné doby: Jedna že-
na, která v době NDR vystou-
pila z církve, přijela se podívat
na klášter. Zájezd jí zaplatily do-
spělé děti. Při večerním komple-
táři slyšela responsoriální zpěv:
„Pane, tobě důvěřuji, do tvých
rukou vkládám svůj život.“ Ta

Cisterciácký klášter v Helftě

slova na ni vnitřně tak zapůso-
bila a byla tak dojata, že příští
den přišla za farářem, aby vy-
konala životní zpověď. Přihlá-
sila se do kurzu o víře a přitom
jsme se o tom dověděly. Zatím
už mnoho Eislebenských zača-
lo mluvit o „našem klášteře“, ač-
koliv ho před několika lety zce-
la odmítali.

Ve všech těchto situacích ne-
šlo o žádné hlásání misijního
slova. Modlitba byla tím odka-
zem, který upozornil na velkého
a neviditelného Jiného, na Boha,
Dárce života a všech darů. Chtě-
la bych Vám dodat odvahy, aby-
chom oslavovali našeho Boha
ve společnosti, ve které na ně-
ho mnozí zapomněli nebo ho
vůbec nepoznali.

Bůh je Bohem překvapení, jak
můžeme poznat z těchto příkla-
dů. V roce 1996 nikdo nevěřil,
že by klášter mohl znovu povstat.
Nadšence první hodiny pokládali
všichni za blouznivce. Nedali se

odradit a šli za svým přesvědče-
ním navzdory všem sýčkům.

Neměly jsme odvahu doufat,
že prostá denní modlitba Církvě
bude mít takové účinky. Vel-
ký Bůh nás lidi volá v 21. století
slovy proroka Izaiáše: „Hle, ob-
novuji všechno. Už to raší. Nevíte
o tom?“ (Iz 43,19) Zve nás sou-
časně do krajiny naděje a ujiště-
ní, do postoje, abychom otevře-
li překvapení. Kéž nám ON dá
zrak, kterým bychom mohli vi-
dět znamení nového úsvitu! To
udělá dobře nám samým a círk-
vi v této durynské zemi.

Při prvním pohledu se může
zdát, jako by „modlit se za dru-
hé“ nebylo dnes to nejaktuálnější
„dílo milosrdenství v Durynsku“.
„Co modlení přinese?“ Vždyť
se nic nemění. Modlící nemůže
předložit nic jistého a často se
zdánlivě nic neděje.

Jak aktuální je dílo milosrden-
ství, které formuloval Váš biskup
slovy: „Modlím se za tebe. Obrátit
pozornost k Bohu, modlit se
za živé i zemřelé“, to prožíváme
my sestry každý den.

V mnoha rozhovorech, dopi-
sech, e-mailech a telefonátech
nás lidé prosí o modlitbu. Do kni-
hy vystavené v klášterním koste-
le jsou zapisovány zcela rozdílné
starosti a potřeby. Stále hoří
„prosebná světla“ před sochou

svaté Gertrudy, která žila v na-
šem klášteře před mnoha stala-
tími. Jsou nesčetné situace, kte-
ré činí lidi nejen bezradnými, ale
které jim berou řeč, takže vidí už
jen jednu cestu: „Prosím, modlte
se za mne!“ Zdá se, že intuitiv-
ně tuší neviditelnou moc, která
jediná může ještě v bezvýchod-
nosti lidského života být nablí-
zku a pomáhat.

Hraběnka Alžběta z Wartbur-
gu byla ženou se silnou duchovní
náplní. Její pohled jde jistě k nebi
a odtamtud zpět na zem. Její du-
chovní úsilí po božském nechtělo
nechat pozemský život za zády.
Spíše je u ní setkání s božským
plodné právě uprostřed lidí. Její
vnitřní život s Bohem ji vedl na-
koniec zcela k životu mezi lidmi,
a to zvláště mezi chudými a opo-
vrženými. Bytost svaté Alžběty
příkladně vyzařuje Ježíšovo slo-
vo: „Buďte milosrdní, jako je mi-
losrdný váš Otec“ (Lk 6,36).

V naší společnosti neproží-
vá „milosrdenství“ ani jako po-
jem, o postoji ani nemluvě, žád-
ný boom. Vzájemné vztahy me-
zi lidmi určuje spíše konkurence
a soupeření. Milosrdenství zna-
mená něco překonaného a slab-
bost. Alžběta nás volá k trvale
aktuálnímu poselství: Ježíšova
cesta na tomto světě nebyla ri-
valita. On byl spíše někým, kdo

Sr. Klára Hellmuthová

měl srdce pro všechny lidi, nezá-
visle na osobní nebo společen-
ské situaci. Měl úžasnou schop-
nost přijímat lidi bez předsudků
a svádět je k sobě.

Kdo chce autenticky říct:
„Modlím se za tebe“, potřebuje
pro druhé takové otevřené srd-
ce. Musí se pokusit prožívat to,
k čemu nás Ježíš vyzývá: „Buďte
milosrdní, jako je milosrdný váš
Otec.“ Milosrdenství však není
něco jako litovat nebo mít soucit
s určitým odstupem nebo dokon-
ce shora. V zásadě jde o to, mít
srdce pro druhého a zvláště pro
trpícího, bez ohledu na to, zda
je to utrpení materiální, duševně
psychické nebo duchovní. Pře-
psáno do chování, znamená to
být k druhému pozorný, věnovat
se mu, přijímat ho. Nestahovat
se před slzami a nouzí druhého,
nýbrž přijímat ho a snášet.

Lidské utrpení má mnoho tvá-
ří a často si někdo nasazuje mas-
ku, aby druhý jeho utrpení, jeho
hranice a jeho slabosti neviděl.
Teprve když pocítí: „Jsem přijí-
mán, nemusím se stydět“, může
se otevřít, jinak postižený svou
nouzí zakrývá ze strachu, že by
nebyl pochopen a že by mohl být
odbyt. Ale nejsme nejvíce sami
sebou, když se nám podaří „dát
promluvit srdci“, když nezdů-
razňujeme rozdíly, nýbrž to, co
nás spojuje, totiž naše lidství?
Tu pak už není nějaká nadřaze-
nost nebo podrázenost, ale spo-
lečný základ. Vzájemným dá-
váním a darováním se nestáváme
chudšími a přijímání nepokořuje.
K základní danosti našeho
bytí totiž patří přijímat a dávat.

Cisterciácký klášter v Helftě byl více než 450 let v troskách

Jedním slovem (které dnes není v módě), jde o „službu“. To vede k pravé velikosti. Dnes jsou moderní otázky, které se ptají: „Co mi to přinese? Co z toho budu mít? Co můžu chtít od druhých a od společnosti?“ Ovšem trvale aktuální otázky pro naše lidství znějí jinak: „Čeho je teď zapotřebí? Co mohu udělat pro celek?“ S tímto postojem a s touto připraveností se také podaří vybudovat novou společnost, po které všichni volají a která je často požadovaná od politiků. Náš vlastní přínos činí nás samy spokojenějšími, určitým způsobem hrdými a koneckonců i zdrženlivějšími v posuzování, lépe řečeno v odsuzování. Modlím se například za naše politiky, kteří to nemají lehké, často o dar rady, aby nacházeli správná rozhodnutí, vyprošuji jim dar síly, aby nebyli bez odvahy.

Když my sestry zpíváme v polední přestávku chvály, několik minut předtím se zamyslím. V čase modlitby zpívám s pohledem upřeným na válečné konflikty na naší zemi, na místa, která jsou obzvláště navštívena terorem. Žalmy, které zpívají o nepřátelích, mi pomáhají, abych se stala zástupně hlasem toho, kdo žije v agresi, a rozpolcení v tak mnoha vztazích zůstává nevyřčeno. Prosím v takových situacích o ducha porozumění a míru. Myslím na nepředstavitelné utrpení přítomné v tolika oblastech naší země. Myslím na Jižní Súdán, na nouzi utečenců v Darfuru, na nepřátelství mezi Palestinci a Izraelity, na šíity a sunnity na Arabském poloostrově, na civilní obyvatelstvo v Afghánistánu, na ty, kteří tam vykonávají službu a budují, ale myslím i na Taliban. Zprávy o tom, co se tam všechno děje, mě skličují a činí bezradnou, někdy přecházím bezmocně sem a tam, a přece mohu v síle víry křičet k nebi a k tomu, který má moc dosáhnout na lidské srdce, změnit je, pohnout jím. Ale i On sám je trpícím blízko, trpí s nimi a v nich. Tak mohu skrze Něho

Setkání s poutníky, kteří stále častěji přicházejí do Helfty

být každému blízko svým prosícím srdcem.

V křesťanských krajinách ještě dnes vyzývá zvon třikrát denně k modlitbě Anděl Páně. V 17. století to bylo něco jako laický breviář a oslava tajemství spásy. V dobách tureckého ohrožení bylo vyzvánění také znamením nouze lidu: Kéž se Bůh smiluje, zažene nebezpečí a udělí nám mír! Mluvilo se o zvonění „tureckých zvonů.“ Touha po míru nutila lidi hledat si znamení a doby, které byly rezervovány modlitbám za mír. Vzpomínám si na dny mého dětství, když zazněl zvon, lidé přerušili svou práci, v obchodech i doma, a modlili se Anděl Páně.

Modlit se za mír předpokládá ochotu začít u sebe. Co se snad od rána nahromadilo v hněvu, napětí a podrážděnosti, je třeba rozpustit, abychom sami moh-

li najít vnitřní rovnováhu, vzdát se každého nepřátelského pocitu a být k ostatním dobrý. Po polední modlitbě dopraváme si my sestry několik chvil ticha, abychom se od zaměstnání a práce obrátily k sobě a zjistily, co v nás žije, abychom se znovu vědomě otevřely Duchu míru. Když zazní polední Anděl Páně, vstaneme a modlíme se tuto modlitbu s vědomím, že je stále ještě mnoho lidí, kteří tak činí ve stejnou dobu na celém světě.

Naše doba potřebuje viditelná a slyšitelná znamení našeho křesťanství. V luteránském městě Eisleben uvažujeme, která znamení jsou ještě dnes možná. V pátek ve tři hodiny odpoledne dáváme zaznít zvonům na památku Kristovy smrti. Zvuk zvonů v tu dobu nás křesťany zve, abychom vděčně vzpomněli na Ježíšovu smrt.

Sestra Klára Hellmuthová

„Modlím se za tebe. Upozornit na Boha a modlit se za živé i zemřelé!“

Když nás některý milý člověk navždy opustí, velice nás to zasáhne a pocítujeme hlubokou bolest. Definitivní rozloučení působí většinou nevýslovnou bolest a ta často nachází svůj výraz v slzách a smutku. Nad hrobem se může zdát, že smrtí všechno končí. Hlas, který jsme tak důvěrně znali, umkl. Člověk, který tu byl pro nás, schází. Co bylo zatím tak samozřejmé, se náhle změnilo a zůstala nepřekonatelná mezera. Když je zemřelý mladý člověk nebo někdo v nejlepších letech, je bolest o to větší. Otázky „Proč?“ bolí a zavrtávají se a nedopřávají klidu. Slova mohou jen málo potěšit. Když těším zarmoucené: „Modlíme se za toho, kdo se vrátil domů, on není daleko, nýbrž zůstává v neviditelné blízkosti“, dívají se na mě mnozí s údivem a ptají se: „Vy skutečně věříte, že tomu tak je?“ A když to opravdu potvrdím, dovoluje jim to vydechnout a je to pro ně určitá útěcha.

Vzpomínám si, jak byla v klášteře na návštěvě jedna devátá školní třída. Žádný z žáků nebyl věřící a byli k rozhovoru otevření. Poslední otázka zněla: „Věříte v život po smrti?“ Když jsem řekla, že ano, vyhrkli ještě jednou: „Opravdu v to věříte?“ „Ano, přirozeně. Nemáme život jen na 70 nebo 80 let, ale na celou věčnost.“ „Jestli je to pravda, tak by to bylo ohromné. Nikdy jsme to neslyšeli.“

Křesťané žijí s velkým příslibem: tato naše země není všechno, i když je život na ní krásný. Naše budoucnost je nová země a nově nebe! O tom vypráví poslední kniha Bible v četných obrazech: „Bůh bude s nimi přebývat... On jim setře každou slzu z očí, nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pomínulo“ (Zj 21,3b.4). Jdeme vstříc této velkolepé budoucnosti. Když to škrtneme, stane se náš život pouhým zlomkem a my se mu-

síme pachtit od události k události, abychom nic nepropásli. Modlitba za zemřelé je výraz velkolepé naděje. Nežijeme jako pod zvonem na sýr, nýbrž je pro nás otevřené nebe a my žijeme pro ně.

Modlím se za tebe – je příslib, který může každá generace předávat té další – od dítěte až po ty letité.

Modlím se za tebe – řekla jsem v těchto dnech nevěřící matce, jejíž desetiměsíční dítě těžce onemocnělo. „Děkuji, sestro!“ řekla tiše.

Modlím se za tebe – řekla jsem starému člověku v domově důchodů, který měl pocit, že je neužitečný, nebo těžce nesl, že mu ubývá sil.

Modlím se za tebe – jsem řekla rodičům, kteří mají velké starosti o cesty svého dospělého dítěte.

Modlím se za tebe – nejsi samo, mohou říct rodiče dítěti, když opouští dům a samo se vydává na cestu do školy nebo stojí před nějakou školní úlohou.

Modlím se za tebe – může být spojeno s pokropením svěcenou vodou a s křížkem na čelo, který udělají rodiče dítěti, než usne nebo když vychází z domu. Zažila jsem to jako dítě. A toto malé prosté znamení nám dětem dávalo pocit: nejsem sama.

Modlím se za tebe – je možné v každé situaci. Vyžaduje to srdce, které je pozorné k tomu druhému a jeho situaci a potřebě.

Modlím se za tebe – vyznává, že je Někdo, kdo stojí za vším a nade vším, ale také stojí u všech a je pro všechny.

Modlím se za tebe – může diskrétně upozornit na velkého Boha, který je tak zcela jiný a tak miluje lidi.

„Modlím se za tebe!“ říkám i tehdy, když vznikne vztah k nevěřícímu člověku a já mu přeji, aby odhalil Toho, který je obsahem mé radosti a tvoří můj život.

Modlit se za sebe navzájem dává vyrůstat vzájemnému vztahu, odbourává izolaci, skleslost a pocit, že už nemůžeme.

Na závěr bych chtěla dát slovo jedné svatě z našeho klášteřa: Mechthildě z Magdeburgu, která se narodila ve stejném roce jako Alžběta, strávila poslední roky svého života v našem klášteři a zažila ještě svatořečení sv. Alžběty. Jednou se užaslá ptala Pána: „Při vznešenosti, která je ve svatosti, a při slabosti, která svazuje člověka, velice mě udivuje, že svatá Alžběta byla tak rychle svatořečena, když jen tak krátce ležela pod zemí. Pán mi to vysvětlil a řekl: – Je dobré pro posly, že přicházejí rychle. Alžběta byla posel, kterého jsem poslal k bezbožným ženám, které seděly v hradech... Její příklad následovaly některé ženy, jak mohly a dovedly.“

Alžběta, „rychlý posel“ Boží v 13. století, nás zve, abychom se stali posly Božími v 21. století a svým životem a svými modlitbami obrátili pozornost k Tomu, kterého mnozí v naší zemi už neznají. On nedělá život chudším, ale bohatším.

Podle materiálu z biskupství Erfurt připravil -lš-

OHROŽENÍ KONVERTITĚ

Muslimové, kteří se v Německu stali křesťany, žijí v trvalém ohrožení. Muslimové konvertují do evangelikálních protestantských sekt, které jsou jim blízké svým fundamentalistickým zaměřením. Těchto konvertitů je v Německu asi 6000. V Kolíně n. R. vzrostl počet takových rodin v posledních 15 letech ze tří na čtyřicet. Příbuzní muslimové tyto konvertity pronásledují, mučí i vraždí.

Evangelikální sekty jsou misijně velmi průbojné, a to nejen v Evropě, ale především v Jižní Americe, kde působí velké ztráty katolické církvi.

Kath-net

Představení Pána v chrámě

O svátku 2. února máme první svědectví ve 4. století v Jeruzalémě a až do reformy kalendáře byl slaven pod titulem Očišťování Panny Marie jako památka na onen okamžik v životě Svaté rodiny, o kterém vypráví 2. kapitola evangelia sv. Lukáše, podle které se Panna Maria v poslušnosti k Zákonu odebrala čtyřicátý den po porodu do chrámu, aby přinesla oběť za prvorozeného a podrobila se obřadu očišťování. Reforma v roce 1960 pojmenovala svátek „Představení Pána v chrámě“.

Ježíšova oběť Otci je předejrou jeho oběti na kříži. Tento akt poslušnosti, k němuž ani Ježíš ani Maria nebyli zavázáni, představuje lekci pokory a je korunou každoročního rozjímání o velkém tajemství narození, ve kterém se Ježíš a Maria představují v krajní chudobě a nouzi jako vyhnanci.

Setkání se Simeonem a Annou v chrámě zdůrazňuje obětní aspekt obřadu a Mariinu osobní spoluúčast na Kristově oběti, protože Simeonova předpověď jí právě při této příležitosti dává nahlédnout do perspektivy utrpení: „Tvou vlastní duši pronikne meč.“ Pro svou vnitřní jednotu s osobou Krista je Maria přidružená k oběti svého Syna. Není proto divu, že císař Justinian zavedl 2. únor jako svátek v celé východní říši.

Řím zavedl tento svátek v polovině VII. století. Papež Sergius nařídil konat kající průvod, který vycházel z kostela sv. Hadriána al Foro a končil v Santa Maria Maggiore. Obřad žehnání svící je dokumentován od X. století a navazuje na Simeonova slova o světle, které osvětluje všechny národy. Běda Ctihodný připomíná, že tento kající průvod byl protikladem římského zvyku Luperkálií a měl přinášet dosti učinění za nevázanosti při tomto pohanském obřadu, ale historicky to není potvrzeno.

Piero Bargellini: Santi e beati

ŽENU STATEČNOU KDO NALEZNE?

Adam vystoupil na horu pýchy; Boží Syn chtěl sestoupit do údolí pokory. Našel si za našich dnů takové údolí, kam sestoupí. Kde se nachází? Nikoliv v tobě, Evo, nešťastná matka, ne. Ale v tobě, blahoslavená Panno Maria.

Maria je tím hebronským údolím v hloubi své pokory a síly. Ona je silná na základě účasti na síle, o které je psáno: „Pán je silný a mocný.“ Ona je ta statečná žena, kterou opěvuje Šalomoun ve svých Příslovích: „Ženu statečnou kdo nalezne?“ Eva, i když byla stvořena v ráji bez vady, bez poskvrny, bez nedostatků a bolestí, projevila se jako slabá a křehká. „Ženu statečnou kdo nalezne?“ Je možno ji najít na této zemi bídy, když nebyla k nalezení ani v blaženosti ráje?

Bůh Otec našel takovou ženu za našich dnů, našel ji, aby ji posvětil. Našel ji Syn, aby si v ní učinil příbytek. Našel ji Duch Svatý, aby ji osvětil; našel ji anděl, aby ji podle toho pozdravil: „Bud' zdráva, milostiplná, Pán je s tebou!“

To je ona silná žena, ve které rozvážnost nahrazuje zvědavost, ve které pokora vylučuje ješitnost, ve které je panenství zbažené smyslových rozkoší.

*Sv. Aelred z Rievaulx
(1109–1167)*

ŽEŇ PÝCHY A SMRTI

29. prosince 2005 zveřejnila Nadace Konrada Adenauera studii, ve které stojí, že německé domácnosti se staly nejmenšími v celé Evropě. Většina Němců žije v současnosti bez dětí.

37 % Němců je svobodných, 34 % žije ve dvou, pouze ve 29 % domácností žijí více než dvě osoby s tím, že v porodnosti připadá na jednu německou ženu v průměru 1,2 dítěte. 52 % manželských párů je bezdětných nebo již nebydlí se svými dětmi. Stále více mladých manželských párů nemá žádné děti, ve 20 % domácností vychovává dítě pouze jeden rodič a 38 % manželství končí rozvodem.

Temné stránky „ikony“ ženského hnutí K 100. výročí narození feministky Simone de Beauvoir

Po druhé světové válce začaly debaty o podstatě člověka, které vycházejí z rozdílného pojetí muže a ženy. Dosavadní ženské hnutí se nyní shromáždilo pod heslem feminismus, které se pojí především s jedním jménem: Simone de Beauvoir.

Narodila se 8. ledna 1908 v pařížské čtvrti Montparnasse a zemřela 14. dubna 1986 ve stejné čtvrti. Pocházela ze zámožné měšťanské rodiny a obdržela svému stavu přiměřené (katolické) vzdělání. Protože rodinné jmění v poválečných 20. letech bylo zcela znehodnoceno, musela si hledat nějaké povolání.

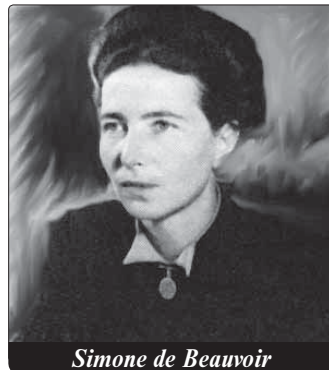
Studovala původně literaturu a matematiku, ale pak přešla na Sorboně na filozofii, aby mohla vyučovat na laicistické škole. Začala vyučovat v roce 1929. Ve skupině učitelů byl také Jean Paul Sartre (synovec Alberta Schweitzera). Tak začalo životní společenství, které bylo věnováno především spisovatelské činnosti.

Sartre zveřejnil v roce 1938 román *Nevolnost* (česky také jako *Hnus*) a po válce propaguje existencialismus jako filozofický směr. Beauvoirová píše rovněž romány a eseje a věnuje se přednáškové činnosti.

V roce 1949 vydává svou nejúspěšnější knihu *Druhé pohlaví. Mravy a sex ženy*. Touto knihou se emancipovala od Sartra. V čem spočívá věhlas její knihy?

Zatímco ženy v 19. a v první polovině 20. století bojovaly o stejnou mzdu za stejnou práci a o stejná práva ve vzdělání a politice, rozvinula Simone de Beauvoir teoretický koncept, ze kterého je možno teprve v druhé řadě vyvozovat společenské a politické požadavky.

Jako zakladatelka egalitárního feminismu zastává Beauvoirová tezi, že být ženou je vynález

Simone de Beauvoir

lsti muže, který se chce zbavit nepříjemných úkolů. Již Sigmund Freud zpochybňoval rozdíly mezi pohlavími: kdo prý odhalí závoj ženskosti, narazí na nic (žádný rozdíl).

Žena se stává ženou ve dvou „případech“, které je třeba odbourat: dítě a uvázanost na muže v rodině. Obě vedly údajně k trvalé odpovědnosti ženy a k přejímání povinností.

Rozlišování vědomí a těla přiřazuje muži aktivní duchovní pocit svobody, zatímco ženu odsuzuje tělesnost k podcenění vlastního sebevědomí a k pasivní činnosti při reprodukci. Beauvoirová požaduje „zmužštění“ ženy ve smyslu zcela nepodřízeného sebeurčení.

To znamená na jedné straně odepření (nechtěného) dítěte; potrat pokládá za „vymoženost“ osvobození ženy. A na druhé straně to znamená také volné střídá-

ní sexuálních vztahů i s osobami stejného pohlaví. Vše ve smyslu „svobody“ od měšťáckých tlaků, zvláště od manželství. (Tyto „vymoženosti“ pak plně rozvinulo studentské hnutí '68.)

Své požadavky Beauvoirová svým vlastním životem reprezentuje, ale jako vyslovená intelektuálka podřizuje tělo požadavkům seberealizace až k porhnutí tělem.

Nakonec se omezuje na tezi: „Žena se musí stát mužem, aby mohla být člověkem.“ Její feministické „vnučky“ ji přitom kritizují, protože z jejích dopisů a deníku vyplývá, že sama zůstává podřízená sexuálním požadavkům Sartra. Tak používala např. zvláštní způsob zvonění u vchodu, aby náhodou nepřekvapila svého druhu v intimním styku s některou jeho přítelkyní. Také potrat dítěte, jehož otcem byl Sartre, a její divoké lásky s různými muži a ženami, motivované jako pomsta Sartrovi, vrhají stín na tuto modlu feminismu a hlasatelku osvobození ženy, která zůstala zcela citově podřízena Sartrovi a musela mu trpět jeho polygammí obyčeje.

Domněle „osvobození“ se tak v praxi samotné bojovnice mění ve svůj úplný opak.

Podle článku Hany Barbary Gerl-Falkovitz v Die Tagespost

Simone de Beauvoir a Jean Paul Sartre

Památčné dny ukazujú niečo z identity toho určitého národa. Lid si pri nich pripomínajú ty, jejichž pôsobenie význačným spôsobom prispelo k jeho blahu alebo ke zkažení. V týchto dňoch si pripomínáme sté výročie narodenia Simone de Beauvoir, pretože od základu zmenila maticu hodnot v západo-spoločnosti.

Alice Schwarzerová, její spolubojovníce, oslavuje svoju učiteľku svou knihou v nakladateľstve, ktoré v 70. rokoch vydalo ve statisícových nákladoch hlavné dielo Beauvoirovej „Druhé pohlavie“.

Byla to učená výzva ženám, aby zlomily pouta patriarchálneho útlaku, pretože „jako žena se člověk nerodí, nýbrž ženou ji udělají“, aby ochranou a potraty „utekly z otroctví mateřství“ a „zajistily výchovu dětí mimo domov“.

Alice Schwarzerová označuje Beauvoirovou za „nejvlivnější ženskou intelektuálku 20. století“. Její „život a dílo“ z ní udělaly „model pro mnoho ženských generací“. Podívejme se na tento „životní model“ trochu blíže.

Beauvoirové se dostalo v zámožné měšťanské rodině katolíckej výchovy. V 15 rokoch ztratila víru v Boha, pretože objavila, že „Bůh nemá na její chování žádný vliv“. Prohlásila: „V zásadě jsem byla velice ráda, že Bůh neexistuje.“ Chce se stát slavnou spisovateľkou. Pohoršuje se nad názorom priateľkyne Zazy, že „přivést na svět devět dětí, jak to učinila maminka, má větší cenu než psaní knih“.

Šokuje ji zjištění, že potrat je zločin. „Co si udělám se svým tělem, to se netýká nikoho kromě mne; od tohoto mého postoje mě neodvede žádný protiargument až do smrti.“ V „Druhé pohlaví“ označuje tehotenstvo za „zmrzačení“ a plod za „parazit“, ktorý „není tělo“.

Ve dvaceti rokoch jde do Paříže a píše o svém vstupe do existencialistické bohémy: „Byla a jsem stále přesvědčena, že neřest je pro Boha určené místo v člověku, a vrhla jsem se na barovou

Matka potratů

stoličku se stejnou horlivosťou, s jakou jsem kdysi padala na kolena před Nejsvětější svátostí.“

V 21 rokoch poznala spisovateľku Sartra. Uzavreli spolu „pakt“. Sartre prohlásil Simone, že se medzi nimi jedná o „nutnou lásku“, ale že je súčasne nezbytné, „abychom znali náhodné lásky“. Sväzok(!) manželstva, děti a spoločné bydlisko pritom neprichádzajú vôbec v úvahu. „Nepřála jsem si, aby se Sartrova existence odrážela a pokračovala v nějaké další bytosti: on stačil sobě a stačil mně. A já jsem stačila sobě.“

Tento pakt byl inspirován ideou, že „člověk se musí nově stvořit... Jednoho dne lidé odhodí svou sklerózu, najdou svou svobodu – to je přesně cíl našeho úsilí.“

Brzy však vstupuje do paktu tretia osoba – milienka Olga. Simone má záchvaty pláče a sta-

vy úzkosti, ale „pokládala jsem to za slabost a snažila jsem se to potlačit“. Píše prvý román o „pekelném triu“, který končí tím, že Françoise (=Simone) tu tretí zabije.

Kolotoč vzťahů se točí stále divočejšie, a není divu, protože nikdo z nich neprožívá sexualitu jako něco naplňujúceho, ačkoli, nebo lépe řečeno práve proto, že se všechno točí jen kolem ní. Vťahujú do toho žákyně, které končí psychickým zhroutením. Simone hledá změnu v sexu s ženami. „Jsem strašně žádostivá,“ píše, „chtěla bych od života všechno..., a když se mi to nedaří, šílím vztekem.“

V době, kdy píše „Druhé pohlaví“, má vášnivý vzťah k americkému spisovateľovi Nelsonu Algrenovi. Její milostné dopisy „Nelsonovi, můj jediný lásce“ alebo „Nelsonovi, mému chotí“

plodu v mateřském lůně.“ Tento komunista zahanbuje velké množstvo katolícků.

PROTI POTRATOVÝM PORADNÁM

V Rakousku pracuje sdružení křesťanů, kteří bojují proti tehotenskému poradenství, které má ve svém „arsenálu“ také možnost potratu. Předseda sdružení Alfons Adam požaduje lepší existenční zajištění pro nastávající matky. Nejedná se pritom pouze o finanční příspěvek. Je třeba dojít k zásadní změně smýšlení a opustit kulturu smrti. Adam ostře odsuzuje předporodní diagnostiku a selekci dětí, protože to hrubě urážá lidskou důstojnost, jestliže o někom prohlásíme, že je lepší, aby byl předčasně usmrčen. Bohužel i křesťanští politikové se vyhýbají tomu, pojmenovat potrat podle pravdy jakožto usmrčení nenarodeného dítěte.

Kath-net

Simone de Beauvoir a Jean Paul Sartre

podepisuje: „Jsem provždy tvoje žena.“ Nelson se s ní chce oženit, ale je zde pakt se Sartrem, který Simone nechce vypovědět, protože „Sartre mě potřebuje“.

Ale ve hře je víc, totiž její vedoucí světová feministická role: Kdyby to udělala a stala se skutečně Nelsonovou ženou, zničila by tím svou roli – model všech feministek všech zemí.

Na konci života, když šlo o dědictví, dostane bezdětný pár nápad adoptovat každý svého více než o třicet let mladšího ženského milence. Pro Beauvoirovou to má nepřijemné důsledky: po Sartrově smrti nedostane od „adoptivní dcery“ ani suvenýr na památku.

Beauvoirová se chlubí dvěma potraty a zřizuje ve svém pařížském salonu potratovou stanicu. Kampaň, ve které prominentní ženy samy sebe udávají, že podstoupily potrat, aby dosáhly jeho zákazu, importovala Alice Schwarzerová do Německa a dosáhne toho, co chtěla: Německo uzákoní beztretnost při usmrčení nenarodeného dítěte v těle matky, čímž je podkopána v zásadě podstata právního státu.

Velká část žen následuje tuto modelovou roli. Stalo se to módou a média to oslavují. Jak dlouho ještě budou zatajovány skutečné následky? Jsou to milióny potratů, sexuální zpusťlost spoločnosti; rozvrat rodiny; psychické poškodenie u pětiny mladé generácie s následky neovladateľnosti, nákazy, drogy, kriminalita, protiprirozené zásahy státu, nezadržiteľná demografická katastrofa. Je to blaho, alebo zkažení spoločnosti?

Kath-net 16. 1. 2008

DEMONSTRACE PROTI POTRATŮM

20. ledna se v Paříži konal velký „Pochod za život“ pod heslem: „30 let, to už stačilo!“ Pochodu za účasti desiat tisíců demonstrantů se účastnily i zahraniční delegace jiných evropských zemí. Podobný protestní pochod se koná 30. ledna v Madridu.

INDICKÝ KOMUNISTA PROTI POTRATŮM

37letý komunista, ateista a ochránce lidských práv Lenin Ragdavarshi požaduje, aby bylo přijato celosvětové moratorium na potraty. Pokládá za absurdní, že v Indii přišlo skrze potraty o život 13 miliónů dětí, převážně dívek. Důvodem hladu ve světě není prelidnění, ale sociálně ekonomické podmínky. Zvláště kritizuje selektivní potraty: „Vražditi dívky je velmi nebezpečné, protože to ohrožuje budoucnost národu. Musíme bránit právo na život

SVATÝ AUGUSTIN (2) - dokončení ze str. 2

nebezpečí všeobecné pro všechny, tzn. pro biskupy, kleriky i laiky, ti, kteří potřebují druhé, ať nejsou opuštěni těmi, které potřebují. V takovém případě ať se všichni přesunou do bezpečných míst. Ale když někteří potřebují zůstat, ať nejsou opuštěni od těch, kteří mají povinnost posloužit jim posvátnou službou, takže buďto se spolu zachrání, nebo spolu snášejí kalamitu, neboť Otec rodiny uvidí, že trpí“ (Ep 228,2). A uzavírá: „Toto je nejvyšší zkouška lásky“ (tamt. 3). Jak nerozpoznat v těchto slovech hrdinné poselství, které pak četní kněží v průběhu staletí přijali a osvojili si? Augustinův dům – monastýr – otevřel své brány, aby přijímal druhy v biskupské službě, kteří žádali o pohostinství. Byl mezi nimi také Possidius, tehdy již jeho učedník, který tak mohl zanechat přímé svědectví těchto posledních dramatických dnů. „Ve třetím měsíci obležení,“ vypráví, „ulehl s horečkou: byla to jeho poslední nemoc“ (Vita 29,3). Svatý stařec využil konečně svobodně tohoto času, aby se věnoval intenzivněji modlitbě. Měl ve zvyku tvrdit, že nikdo, biskup, řeholník ani laik, byť se jeho chování zdálo jakkoliv bezúhonné, nemůže se vyrovnat se smrtí bez přiměřeného pokání. Proto ustavičně opakoval se slzami kající žalmy, které tolikrát recitoval s lidem (srov. tamt. 31,2).

Pokání jako brána ke smrti

Čím více se nemoc zhoršovala, tím více pociťoval umírající biskup potřebu samoty a modlitby. „Aby nebyl nikým rušen ve své usebranosti, asi deset dní předtím, než vystoupil z těla, prosil nás přítomné, abychom nikoho nenechali vstupovat do jeho pokoje mimo hodiny, ve kterých přicházeli lékaři, aby ho navštívili, nebo když mu přinášeli pokrm. Jeho vůle byla

přesně dodržena a celou tuto dobu setrval v modlitbě“ (tamt. 31,3). Zesnul 28. srpna 430. Jeho velké srdce konečně spočinulo v Bohu.

Výstižné zhodnocení

„Pro uložení jeho těla,“ informuje Possidius, „byla Bohu přinesena oběť, při které jsme asistovali, a pak byl pohřben“ (Vita 31,5). Jeho tělo bylo v neznámé době přeneseno do Sardinie a odtud do Pavie do baziliky San Pietro di Ciel d'oro, kde dodnes odpočívá. Jeho první životopisec učinil o něm tento závěrečný soud: „Opustil velmi početný klérus i lid, jakož i mužské a ženské kláštery, plné osob se sliby zdrženlivosti v poslušnosti k představeným, spolu s knihov-

nami obsahujícími knihy a řeči jeho i druhých světců, z nichž je možno poznat, jaká byla z milosti Boží jeho zásluha a jeho velikost v Církvi, a v nichž ho věřící stále nacházejí živého“ (Possidius, Vita 31,8). Je to úsudek, k němuž se můžeme připojit. Když čtu spisy svatého Augustina, nemám dojem, že je to člověk, který zemřel před více než tisíciletím, ale cítím ho jako člověka dneška: přítele, současníka, který k nám promlouvá, promlouvá k nám svou svěží a aktuální vírou. Ve svatém Augustinovi, který k nám promlouvá, promlouvá ke mně ve svých spisech, vidíme trvalou aktuálnost jeho víry; víry, která přichází od Krista, věčného vtěleného Slova, Božího Syna a Syna

Hrob svatého Augustina v Pavii

člověka. A můžeme vidět, že tato víra není včerejší, i když byla přenašena včera; je stále dnešní, protože Kristus je skutečný včera, dnes i na věky. On je Cesta, Pravda a Život. Tak nás svatý Augustin vyzývá, abychom se svěřili tomuto vždy živému Kristu a našli tak cestu života.

*Bollettino Vaticano 16. 1. 2008
Mezititulky redakce Světla*

PŘI OSLAVÁCH 150. VÝROČÍ LURDSKÉHO ZJEVENÍ JE MOŽNÉ ZÍSKAT ODPUSTKY

Dekretem kardinála Jamese Francise Stafforda, hlavního penitenciáře Apoštolského stolce, vyhlásila 5. 12. 2007 Apoštolská penitenciarie jménem papeže Benedikta XVI. možnost získání plnomocných odpustků všem účastníkům jubilejního 150. výročí zjevení Panny Marie v Lurdech. Odpustky se udělují v souvislosti s jubilejním rokem, který začne v sobotu 8. 12. 2007 a potrvá do téhož data roku 2008.

„Uctíváním blahoslovené Panny Marie v místě, »na kterém spočinula její noha«, přivádí věřící k čerpání posily ze svátostí, k pevnému rozhodnutí vést nadále křesťanský život a k chápání významu církve,“ stojí v úvodu dekretu.

Plnomocné odpustky může získat každý věřící, a to buď po celý rok v místě zjevení v Lurdech, nebo v týdnu od 2. do 11. února 2008 v kterémkoliv místě uctívajícím Pannu Marii Lurdskou.

A) V době od 8. 12. 2007 do 8. 12. 2008 získá plnomocné odpustky ten, kdo při zachování obvyklých podmínek navštíví čtyři místa související s životem svaté Bernadetty Soubirousové v Lurdech (nejlépe v tomto pořadí):

- křtitelnici ve farním kostele, kde byla Bernadetta pokřtěna,
- dům Soubirousových,
- jeskyni Massabielle, kde došlo ke zjevení,

- nemocniční kapli, kde Bernadetta obdržela první svaté přijímání.

Na každém místě má poutník setrvat v modlitbě „po přiměřenou dobu“ a rozjímání uzavřít modlitbou Otče náš, Vyznáním víry a jubilejní či jinou mariánskou modlitbou.

B) Ve dnech od 2. do 11. února 2008 získá plnomocné odpustky každý, kdo při zachování obvyklých podmínek navštíví v jakémkoliv kostele tzv. „lurdskou jeskyni“ či zobrazení Panny Marie Lurdské určené k veřejné účtce a setrvá zde v modlitbě a zbožném rozjímání, které uzavře modlitbou Otče náš, Vyznáním víry a vyzváním Panny Marie.

Obvyklými podmínkami na získání odpustků jsou svátost smíření, přijetí Eucharistie a modlitba na úmysl Svatého otce.

Dekret také doplňuje, že ti věřící, kteří nemohou výše zmíněné úkony provést „pro nemoc, stáří nebo z jiného přiměřeného důvodu“, získávají plnomocné odpustky, pokud v období od 2. do 11. února s úmyslem splnit co nejdříve obvyklé podmínky navštíví výše zmíněná místa duchovně, pomodlí se dané modlitby a „v důvěře svěří své nemoci a životní obtíže Bohu skrze Pannu Marii.“

Jiří Gračka, Tiskové středisko ČBK

Ideologie

Pokora je nezbytným klíčem k pravému poznání. Ona mě uschopňuje připustit, že věci se mohou mít zcela jinak, než jak jsem o tom zatím skálopevně přesvědčen, a tak se pro mě stává spásným východiskem z mého omylu.

Pýcha si naopak cestu k pravému poznání sama uzavírá. Je předem rozhodnutá trvat zaslepeně na svém, i když se jedná třeba o pouhý výmysl. K takovým výmyslům pyšných patří například i přesvědčení, že jejich „pravda“ se upevňuje tím více, čím více přibývá těch, kteří jí tleskají. Proto také pýcha nesnáší kolem sebe nikoho a nic, co by s ní mohlo nesouhlasit nebo ji zpochybnit. Předváděli nám to ve velkém zastánci tzv. „vědeckého světového názoru“.

Výmysly své pýchy oděli do vznešeného názvu ideologie. Ideologie chce být ještě něco víc než Boží stvořitelský projekt. S první ideologií vystoupil vlastně už Had v ráji: „Budete jako Bůh.“ Všechny další ideologie staví na podobném přesvědčení. Léčka, kterou Had vyzkoušel úspěšně na prvních lidech, stala se satanovou trvalou praxí. Pokušení být jako Bůh neztrácí na své přitažlivosti a ďábel je umí podávat i v malých dávkách, aby bylo nenápadné a nevyvolávalo hned podezření. Dobře ví, že když se jeho jed trvale hromadí, nakonec dosáhne své kritické hranice.

Totalitní strany měly na toto „vymýšlení“ a přetváření světa dokonce celá „vědecká“ ideologická oddělení a školené tajemníky. Pokud se ukázalo, že skutečnost neodpovídá jejich výmyslům, tím hůř pro skutečnost. Úlohu těchto „ideologických oddělení“ zaujaly dnes různé „nevládní organizace“ a nátlakové skupiny, které se dovedně vetřely do vlád a parlamentů, včetně nadnárodních, a tam dále pěstují ono neblahé dědictví, aby je všemožně nastolily ve světě.

Obdivovaný a oslavovaný ideolog tzv. sexuální revoluce paní Beauvoirová se několik let propa-

covala ke svému ideologickému přesvědčení, že je sama pánem mravního zákona, a když měla konečně pocit, že se jí to podařilo, měla z toho nesmírnou radost. Svět jí k tomu tleskal. Jakmile však na ni samotnou dopadly důsledky její vlastní ideologie a sexuální nevázanosti, brečela vzteky jak malé dítě. Ačkoliv sténala pod tíží vlastní nezřízenosti, ve své pýše nenašla odvahu si to připustit, aby neutrpělo její renomé.

I obyvatelé Eisleбенu si libovali, když měli pocit, že se jim díky komunistické ideologii a s ní spojeného útlatku podařilo dopracovat se od luterské svobody myšlení až k obecnému konstatování, že jim už nic nepřipomíná nežádoucí „náboženské předsudky“. Není divu, že se bouřili proti obnově svého vzácného a starobylého kláštera, protože jim již samotnou svou existencí zpochybňoval jejich ideologické výdobytky.

Nejmarkantnější příklad, kam až může dohnat člověka jeho ideologická zaslepenost, nám poskytl nedávné rozhořčené pozdvižení skupiny docentů a studentů proti setkání s Benediktem XVI. na univerzitě, která nese název La Sapienza – Moudrost. Ani si nedokázali uvědomit, jak velice se podobá jejich povyk reakci muslimů na přednášku papeže v Řeznu. I oni vkládali papeži do úst slova, která si překroutili a která ani nebyla jeho. Od lidí opravdu vzdělaných bychom právem očekávali, že se nespokojí s polopravdami jen proto, že se jim jeví jako výhodné a levné argumenty, že nebudou operovat s paušálními předsudky, ale že se vždy každé věci podívají opravdu vědecky a objektivně, jak se říká, na kloub. Měli dávno vědět, že předmětem sporu církve s Galileo Galileiem nebyla otázka, zda obíhá Slunce kolem Země nebo Země kolem Slunce, nýbrž o to, zda argumenty, které Galileo uvádí pro Kopernikovu hypotézu, jsou vědecky přijatelné, nebo ne. A Galileovy argumenty byly takové, že je ještě

dříve než církevní soud odmítly i přední vědecké kapacity té doby, jakými beze sporu byli Pascal a Descartes. Nejenže se tu církev neprojevila zpátečnická a vědě nepřátelská, ale dokonce předběhla samotného astronoma, protože správně rozpoznala neprůkaznost a nevědeckost jeho důkazů. Přitom dala církev Galileovi zapravdu v tom, že vymezil jasněji hranice mezi výkladem Písma a přírodními vědami. To všechno si páni docenti mohli dávno zjistit, kdyby jim šlo skutečně o pravdu a o vědu, jenže oni se nezastávají ani pravdy, ani vědy, ale pouze své hroutící se ideologie. Není to flagrantní projev pýchy, když někdo trvá na tom, že je pod jeho důstojnost setkat se se zastáncem opačného názoru? Není to ovšem první a jediný poplach mezi ateisty, kteří už pokládali svou při s Bohem a církví za hotovou věc. Stejně nemoudře jako nemoudrá část z univerzity Moudrosti si vedou i francouzští zednáři a volnomyšlenkáři, kteří se pohoršují nad svým prezidentem za to, že je ochoten mluvit a spolupracovat i s papežem a církvemi.

Pýcha a pokora opravdu dělí lidi na dva tábory. Ale toto rozdělení probíhá bohužel také napříč všech církví, vyznání a přesvědčení. Don Bosco žil v době velkých politických a revolučních zvratů, které si vytkly za cíl zničit nejen církevní stát, ale i samotnou církev, a přece ani s tehdejšími revolucionáři neměl světec tolik trápení jako s lidmi církve. Do blázince ho nechtěl vsadit soud, jak to známe z našich nedávných dějin, ale turínští církevní hodnostáři. Ty největší a dlouhodobé potíže mu nepůsobil předseda proticírkevní vlády, ale jeho arcibiskup a římský kuriální prelát. O život mu neusilovali revolucionáři, ale protestantští pastoři, se kterými jsme spojeni svazkem zvláštního přibuzenství.

Zarmucuje nás skutečnost, že těch pokorných, kteří opravdu hledají Hospodina a jeho výrok, je opravdu málo? Hlavu vzhůru! Jejich malý počet vůbec neznamená jejich slabost. O tom nás pře-

ce přesvědčuje svatý Pavel, který nás ze své vlastní zkušenosti může ujistit, že nakonec právě ti, kteří jsou slabí, zahanbí silné, ti, kteří nemají moc, zahanbí mocné, ti, kteří nejsou „nic“, zahanbí ty, kteří jsou „něco“.

Boží milost a síla umí působit také docela tiše a nenápadně, a přece mocně a neodolatelně, podobně jako život, jako travička, která se umí prosadit i na skále, v tvrdé dlažbě a prorůstat třeba asfaltem. Pokorný Bůh působí nenápadně a také nečekaně, třeba jako v duši dlaždiče, kterého ozvěna zpěvu žalmů přiměje nakonec k pochybnostem o jeho nevěře. Proti Pánovu výroku nakonec nic nezmužou studentské či zednářské protesty ani popularita feministické bojovnice. Chudým v duchu nikdo nevezme jejich blaženost, za kterou se boháči tak marně pachtí, často i za cenu zdraví a života. Nikdo nevezme opravdovou blaženost čistým, pokojným, dokonce ani těm ne, kteří trpí pronásledování pro spravedlnost. Všechna zdánlivě absurdní Ježíšova blahoslavenství zůstanou jediným opravdu zaručeným návodem, jak uspořádat svůj život i tento svět, aby se blaženosti dostalo opravdu všem a nikdo nestavěl své štěstí na neštěstí druhého.

Za zbožňovanou a nezkontrovanou feministkou Simone de Beauvoir nekráčí blaženost. Za ní se táhnou nekonečné zástupy vražděných dětí, rozvrácených manželství, zoufalství, závislosti, krutost, bezcitné násilí a zločiny, velká žeh pýchy a smrti, dílo těch, kteří si zakládají na tom, že vzali věc Boží do svých vlastních rukou. Kdo naopak dokáže vypočíst dobrodiní, které má za sebou chudá, pokorná a skromná matka Markéta tím, jak naplnila své mateřské poslání v duchu pokory, tichosti, čistoty a trpělivosti, přesně podle Pánova výroku, a vychovala svého syna, aby se stal jedním z největších dobrodinců mládeže a lidstva? Nesnášenlivou pýchu neusvědčuje z omylu papež, ale samotný život.

-Iš-

Ne 3. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Evangelium 8.15 Pohádka pro děti 8.25 Na koberečku (37) 8.40 Hledači dobrých zpráv (7. díl) 8.55 Životy dětí 9.30 Pro zdraví 9.40 Pro vita mundi (66) - P. Mgr. Adam Ruckí (P) 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Křížovatky (7) - Dana Němcová 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Collegium orientale 16.30 Slavnost církve (2. část) 17.40 Ve jménu Ježíše (10. díl): Chléb, víno a krev (P) 18.05 Čína 19.00 Křížovatky (7) - Dana Němcová 19.25 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 19.55 Evangelium 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (466) (P) 20.35 Hudební koncert (P) 21.30 Na koberečku (37) 21.55 Záliv svatých 22.55 Cesty za poznáním: Hofburg, Sbeitla, Pompei 23.25 Otázky na téma: Okultismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 4. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 8.40 Na koberečku (37) 8.55 Slavnost církve (2. část) 9.50 Hledači dobrých zpráv (7. díl) 10.05 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree, Etosha, Národní park Capitol Reef 10.35 Octava dies (466) 11.05 Přírodní zářky Ameriky (12/13) 11.40 Vánoční povídky: Na svátek svaté Barbory 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Pro vita mundi (36) - doc. ThDr. Tomáš Novotný 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Kopec křížů 16.30 Víra v pravdu 17.10 Exit 316 (22. díl): Samota 17.30 Pro zdraví 17.40 Dětská televize (1/2008) 18.05 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 18.35 Vánoční povídky: Přišel svatý Mikuláš 18.50 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree, Etosha, Národní park Capitol Reef 19.20 Historie válečného letectví (9. díl): Superpevnost, Cesta do Říma 19.45 Hledači dobrých zpráv (7. díl) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt (P) 20.45 Na koberečku (37) 21.00 Zpravodajské Noeviny 21.15 Atlas Charity: FEST Rom 2006 21.20 Přírodní zářky Ameriky (12/13) 21.55 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. - Panna Maria učednice 22.50 Exit 316 (22. díl): Samota 23.10 Benátské nešpory 00.05 Libanonský odkaz 00.30 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree, Etosha, Národní park Capitol Reef 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 5. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt 9.00 Pro vita mundi (66) - P. Mgr. Adam Ruckí (1. část) 9.40 Cesty za poznáním: Lucca, Memphis a Sakkara, Kairouan 10.10 Kulatý stůl na téma: Ekumenismus 11.40 Vánoční povídky: Přišel svatý Mikuláš 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Érintések - Doteky 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Collegium orientale 16.25 Atlas Charity: FEST Rom 2006 16.30 Pro vita mundi (36) - doc. ThDr. Tomáš Novotný 17.15 Cesty za poznáním: Lucca, Memphis a Sakkara, Kairouan 17.50 Zpravodajské Noeviny 18.05 Dětská televize (1/2008) 18.35 Vánoční povídky: Štědrý večer nastal 18.45 Hledači dobrých zpráv (7. díl) 19.05 Křížovatky (7) - Dana Němcová 19.30 Přírodní zářky Ameriky (13/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín 21.05 Stalinova kariéra (P) 21.30 Exit 316 (22. díl): Samota 21.50 Na kobereč-

ku (37) 22.05 Hlubinami vesmíru (12) 23.05 Octava dies (466) 23.35 Hledači dobrých zpráv (7. díl) 23.50 Collegium orientale 00.10 Pro vita mundi (36) - doc. ThDr. Tomáš Novotný 00.50 Čteme z křesťanských periodik 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 6. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: FEST Rom 2006 8.15 Stalinova kariéra 8.40 Kulatý stůl na téma: Ekumenismus 10.10 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac, Xumifushou miad Chengde 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Víra v pravdu 12.40 Collegium orientale 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. - Panna Maria učednice 17.00 Mše svatá Popeleční středy (L) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (12. díl): O veselé Karolínce 18.45 Exit 316 (23. díl): Vina (P) 19.10 Pro vita mundi (66) - P. Mgr. Adam Ruckí (1. část) 19.55 Z pokladů duše 20.00 Cesty za poznáním: Yosemite národní park 20.50 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 20.55 Pro zdraví (P) 21.05 Na koberečku (37) 21.25 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt 22.05 Zpravodajské Noeviny 22.20 Pro vita mundi (66) - P. Mgr. Adam Ruckí (1. část) 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Křížovatky (7) - Dana Němcová 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 7. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Octava dies (466) 8.40 Dětská televize (1/2008) 9.10 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. - Panna Maria učednice 10.05 Čteme z křesťanských periodik 10.20 Pro zdraví 10.30 Hledači dobrých zpráv (7. díl) 10.45 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt 11.25 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 11.40 Vánoční povídky: Štědrý večer nastal 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Semena víry 12.35 Přírodní zářky Ameriky (13/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt 16.45 Zpravodajské Noeviny 16.55 Pro zdraví 17.05 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 17.30 Kinematograf múz: Tradiční práce 18.35 Vánoční povídky: Tři králové přicházejí 18.45 Čteme z křesťanských periodik 19.00 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree, Etosha, Národní park Capitol Reef 19.30 Exit 316 (23. díl): Vina 19.50 Zpravodajské Noeviny 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (67) - P. Mgr. Adam Ruckí (2. část) (P) 20.50 Octava dies (466) 21.20 Na koberečku (37) 21.35 Pro zdraví 21.45 Slavnost církve (2. část) 22.40 Exit 316 (23. díl): Vina 23.00 Stalinova kariéra 23.30 Kulatý stůl na téma: Ekumenismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 8. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kinematograf múz: Tradiční práce 9.05 Zpravodajské Noeviny 9.15 Semena víry 9.40 Misijní magazín 10.40 Cesty za poznáním: Lucca, Memphis a Sakkara, Kairouan 11.10 Octava dies (466) 11.40 Vánoční povídky: Tři králové přicházejí 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (10. díl): Chléb, víno a krev 12.30 Kopec křížů 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Be-

II. valná hromada občanského sdružení Matice velehradská - akce se uskuteční v neděli nejbližší výročí úmrtí sv. Cyrila, letos tedy 17. 2. 2008. Dojde při ní ke zhodnocení dosavadní činnosti a plánování dalšího rozvoje.

Program: 10.00 hod. pontifikální mše svatá v bazilice • 12.00 hod. oběd pro členy a hosty MV • od 12.30 hod. prezentace, prohlídka výstavy dokumentující činnost MV • 13.30 hod. zahájení Valné hromady • 15.30 hod. závěrečné pozhánání (předpoklad). **Blíží informace:** Petr Hudec, tel. 604 74 59 58, e-mail: p.hudec@email.cz, internet: www.maticevelehradska.cz.

nedikta XVI. 17.20 Křížová cesta 17.45 Křížovatky (7) - Dana Němcová 18.10 Exit 316 (23. díl): Vina 18.30 Kinematograf múz: Tradiční práce 19.30 Cesty za poznáním: Lucca, Memphis a Sakkara, Kairouan 20.00 Z pokladů duše 20.05 Noemova pošta (únor 2008) (L) 21.40 Stalinova kariéra 22.05 Misijní magazín 23.05 Na koberečku (37) 23.20 Zpravodajské Noeviny 23.35 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. - Panna Maria učednice 00.30 Octava dies (466) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 9. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 8.10 Štúdio AHA! (06) 8.50 Ve jménu Ježíše (10. díl): Chléb, víno a krev 9.20 Cesty za poznáním: Puning si Chengde, Louvre, Dendera 9.50 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.00 Kinematograf múz: Tradiční práce 11.00 Pro vita mundi (36) - doc. ThDr. Tomáš Novotný 11.40 Klaunský pohádkový kuffík (13. díl): O vzteklé Fridolině 11.50 Z pokladů duše 12.00 Víra v pravdu 12.35 Přírodní zářky Ameriky (13/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Křížovatky (8) - Martina Špinková 16.30 Kopec křížů 17.00 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt 17.40 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 17.50 Pro zdraví 18.05 Přírodní zářky Ameriky (13/13) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (13. díl): O vzteklé Fridolině 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Puning si Chengde, Louvre, Dendera 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách apoštola Pavla (5/7) (P) 20.30 Primiční homilie P. Jana Žaludy, SDB 20.50 První čtení 21.10 Stalinova kariéra 21.35 Collegium orientale 21.55 Na koberečku (37) 22.10 Víra v pravdu 22.50 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt 23.55 Érintések - Doteky 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 10. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium 8.15 Vánoční povídky: Tři králové přicházejí 8.25 Na koberečku (37) 8.40 Sar amen dživas 8.55 Semena víry 9.30 Pro zdraví 9.40 Pro vita mundi (67) - P. Mgr. Adam Ruckí (2. část) 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Kokory (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Křížovatky (8) - Martina Špinková 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Semena víry 16.30 Primiční homilie P. Jana Žaludy, SDB 16.50 Pro vita mundi (36) - doc. ThDr. Tomáš Novotný 17.40 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znamení zvíťazíš! (P) 18.05 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt 19.00 Křížovatky (8) - Martina Špinková 19.25 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 19.55 Evangelium 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (467) 20.35 Hudební koncert 21.30 Na koberečku (37) 21.55 Misijní magazín 22.55 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac, Xumifushou miad Chengde, Hagia Sofia 23.25 Kulatý stůl na téma: Ekumenismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

**Charita Svaté rodiny Luhačovice:
PRAVIDELNÝ MĚSÍČNÍ PROGRAM – ÚNOR 2008**

Kde: v prostorách Denního stacionáře Charity Sv. rodiny, na adrese Hradisko 100 • pokud je u programu uvedeno STRAHOV, koná se program na adrese Holubého 383. Kdy: pravidelně v dopoledních hodinách od 9.30 do 11.30 hod. Vstupné 20 Kč.

Rozpis: 1. 2. Život v Mexickém zálivu • 4. 2. přednáška o zdravé výživě a dermatologii s Hankou Poláčkovou • 5. 2. promítání filmu Markéta, matka Dona Boska • 6. 2. STRAHOV Neschválili mi příspěvek na péči? Jak dál, poradí sociální pracovnice Michaela Stýblová, DiS. • 7. 2. výtvarná dílna – tvorba valentýnských práníček • 8. 2. Neschválili mi příspěvek na péči? Jak dál, poradí sociální pracovnice Michaela Stýblová, DiS. • 11. 2. Pharm.Dr. Miron Katusčák s besedou na téma „poplatky v lékárně“ • 12. 2. promítání filmu Don Bosco • 13. 2. STRAHOV Pharm.Dr. Miron Katusčák s besedou na téma „poplatky v lékárně“ • 14. 2. výtvarná dílna – keramická brož • 15. 2. modlitba růžence s paní katechetkou Semelovou • 18. 2. sváteční slovo pana kaplana P. ing. Radka Maláče • 19. 2. promítání: Turecko – Kapadokie • 20. 2. STRAHOV sváteční slovo pana kaplana P. ing. Radka Maláče • 21. 2. výtvarná dílna – plstěné figurky • 22. 2. modlitba růžence s paní katechetkou Talašovou • 25. 2. Americký středozápad – beseda • 26. 2. Můžete pomoci – tvorba práníček pro Charitu • 27. 2. STRAHOV Americký středozápad – beseda • 28. 2. výtvarná dílna – ubrusková technika • 29. 2. modlitba růžence s paní katechetkou Semelovou. Těší se na Vás aktivizační pracovnice Denního stacionáře Zuzana Žajdlíková, mobil 739 344 052, pevná linka 577 132 363. Rádi zodpovíme všechny Vaše případné dotazy!

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory pořádá **duchovní cvičení s P. Janem Rybářem SJ pro seniory – manželské páry**. Termín: **7.-10. 4. 2008**. Místo: rekreační dům Marianum, Janské Lázně. Cena: 1200 Kč/os.; 1650 Kč/os. za jednolůžkový pokoj; 1100 Kč/os. při přihlášení tří a více osob, které budou bydlet společně. **Informace a přihlášky** na tel.: 495 063 661 nebo 739 925 941, e-mail: dcs@diecezehk.cz.

verité

VÉRITÉ
Konviktská 16, 110 00 Praha 1

**Cestovní agentura zaměřená na poutě do Medžugorje
má termíny poutí do září 2008**

17.3.-25.3. (9 dní) Velikonoce, zjevení pro Mirjanu	2280Kč+42€
26.4.-3.5. (8 dní) Nanebevstoupení Páně, zj. pro Mirjanu	2250Kč+35€
6.5.-13.5. (8 dní) Panna Maria Prostřednice všech milostí	2350Kč+35€
28.5.-3.6. (7 dní) Srdce Ježíšova a Marina, zj. pro Mirjanu	2250Kč+28€
20.6.-27.6. (8 dní) 27. výročí zjevení Panny Marie	2290Kč+35€
30.6.-7.7. (8 dní) I. prázdninová pout, kněžský seminář	2280Kč+35€
21.7.-28.7. (8 dní) 2. prázdninová pout, I. den u moře	2350Kč+35€
30.7.-7.8. (9 dní) Festival mládeže I, I. den u moře	2280Kč+40€
31.7.-7.8. (8 dní) Festival mládeže II	2180Kč+32€
12.8.-18.8. (7 dní) Nanebevzetí Panny Marie	2250Kč+28€
18.8.-24.8. (7 dní) Panny Marie Královny	2250Kč+28€
18.8.-25.8. (8 dní) Panny Marie Královny, I. den u moře	2350Kč+35€
27.8.-3.9. (8 dní) Zjevení pro Mirjanu, I. den u moře	2290Kč+35€
7.9.-15.9. (9 dní) Narozeniny Panny Marie, Křiževac	2380Kč+42€

Kněží a řeholníci cestují zdarma. Je zajištěno tlumočení i večerním bohoslužeb vlastní vysílačkou. Ubytování je do 600 m od kostela.

Přihlášky na uvedené adrese, nebo tel: 222 324 617, fax: 222 321 294, e-mail: cestovka@verite.cz

Farnost Božského Srdce Páně Hradec Králové, Regionální centrum Fatimského apoštolátu a diecézní poutní centrum Vás zvou v **pondělí 11. února 2008** do Hradce Králové na **slavnostní večer ke 150. výročí zjevení Panny Marie v Lurdech**. Program: 17.30 hod. zahájení v kostele Božského Srdce Páně, mariánská pobožnost (moderuje P. Mgr. Pavel Dokládal) • 18.00 slavná pontifikální mše sv. (hlavní celebrant a kazatel Mons. Dominik Duka OP, sídelní biskup královéhradecký), mariánská modlitba u sochy Panny Marie Lurdské, požehnání nemocných (možnost přijetí plnomocných odpustků jubilejního roku Lurd) • po mši sv. promítání dokumentu z Lurd. **Informace a kontakt:** Diecézní poutní centrum, mobil 731 598 752, e-mail: poutnik@diecezehk.cz.

Legio Mariae (Legie Mariina) – komitium Brno pořádá **14. Zimní školu 23. a 24. února 2008** v kostele Svaté rodiny, Grohova ul. 16, Brno. Začátek je v sobotu v 7.20 hodin. Duchovní promluvu přednese p. Leo Kuchař SSS. **Bližší informace** na tel. 774 628 009.

Liturgická čtení

Neděle 3. 2. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Sof 2,3; 3,12-13
Ž 146(145),6c-7.8-9a,9bc-10
Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Kor 1,26-31
Ev.: Mt 5,1-12a

Slovo na den: Blahoslavení chudí v duchu.

Pondělí 4. 2. – ferie

1. čt.: 2 Sam 15,13-14.30; 16,5-13a
Ž 3,2-3.4-5.6-7
Odp.: 7b (*Povstaň, Hospodine, zachraň mě!*)
Ev.: Mk 5,1-20

Slovo na den: Jdi domů ke své rodině.

Úterý 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: 2 Sam 18,9-10.14b.24-25a.30-19,4
Ž 86(85),1-2.3-4.5-6
Odp.: 1a (*Nakloň, Hospodine, svůj sluch a vyslyš mě!*)
Ev.: Mk 5,21-43

Slovo na den: Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů.

Středa 6. 2. – Popelční středa

1. čt.: Jl 2,12-18
Ž 51(50),3-4.5-6a.12-13.14+17
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)
2. čt.: 2 Kor 5,20-6,2
Ev.: Mt 6,1-6.16-18

Slovo na den: Nechtej budít pozornost.

Čtvrtek 7. 2. – ferie

1. čt.: Dt 30,15-20
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 9,22-25
Slovo na den: Kdo život pro mne ztratí.

Pátek 8. 2. – připomínka sv. Jeronýma Emilianiho nebo sv. Josefíny Bakhity

1. čt.: Iz 58,1-9a
Ž 51(50),3-4.5-6a.18-19
Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
Ev.: Mt 9,14-15
Slovo na den: Ženich jim bude vzat.

Sobota 9. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b-14
Ž 86(85),1-2.3-4.5-6
Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych kráčel v tvé pravdě.*)
Ev.: Lk 5,27-32
Slovo na den: Opustil všechno.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. ÚNORA – 9. ÚNORA

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 2.		PO 4. 2.		ÚT 5. 2.		ST 6. 2.		ČT 7. 2.		PÁ 8. 2.		SO 9. 2.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1708	1924	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	784	883	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1709	1926	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1107	1232	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1108	1232	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1710	1926	274	304	277	308	281	311	284	315		
Antifona k Zach. kantiku	691	780	1155	1284	1305	1447	274	304	278	308	281	312	284	316		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1711	1927	274	304	278	308	281	312	284	316		
Závěrečná modlitba	691	780	1156	1284	1305	1447	275	305	278	309	282	312	285	316		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	275	305	279	309	282	313	285	316		
Závěrečná modlitba	691	780	1159	1288	1175	1305	275	305	278	309	282	312	285	316		
Nešpory:	SO 2. 2.															
Hymnus	1300	1442	1145	1273	1160	1290	1714	1932	268	298	269	299	268	298	268	297
Antifony	1300	1442	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	286	318
Žalmy	1300	1443	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1302	1445	1149	1277	1164	1294	1717	1934	276	306	280	310	283	314	286	318
Ant. ke kant. P. M.	1303	1445	691	780	1164	1294	1305	1448	276	307	280	310	283	314	287	318
Prosby	1303	1445	1149	1277	1165	1294	1718	1936	277	307	280	310	283	314	287	319
Záv. modlitba	1298	1440	691	780	1165	1295	1305	1447	275	305	278	309	282	312	289	321
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:

2. 2. • 16. 2. • 1. 3. • 29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

PĚT JAZYKŮ OMLUVY

Gary Chapman a Jennifer Thomasová • Z angličtiny přeložil Dan Drápal

Kdyby lidé žili naprosto dokonale, žádné omluvy bychom nepotřebovali. Protože tomu tak není, bez omluv se neobejdeme. A pak dostává prostor odpuštění. Skutečné odpuštění odstraňuje bariéru, kterou prohřešek vytvořil, a umožňuje, aby se po čase obnovila důvěra. Kamenem úrazu se však často stává způsob omluvy. Zkušený poradce v oblasti manželských vztahů G. Chapman a psycholožka J. Thomasová se tématem zabývají právě v této knize, ve které ukazují, co je podstatou omluvy a jak se správně omlouvat.

Návrat domů • Brož., 138 x 205 mm, 166 stran, 220 Kč

nou strategii pro boj s jinými typy závislosti včetně těch, které jsou ve společnosti i v církvi tiše tolerovány – jako je například závislost na jídle, práci, internetu nebo jakékoliv další aktivitě.
Advent-Orion, spol. s r. o. • Brož., 128 x 200 mm, 208 stran, 170 Kč

TŘICET PŘÍPADŮ ANEB MALÉ, BÍLÉ, KULATÉ

Max Kašparů • Ilustrace Jan Heralecký

Katolický psychiatr, známý nejen v Česku, vzpomíná na třicet roků lékařské, především psychiatrické praxe, z níž vybírá stejný počet (třicet) vážných i veselých příběhů.

Cesta • Brož., 110 x 190 mm, 134 stran, 95 Kč

V ZAJETÍ PORNOGRAFIE

Ralph H. Earle Jr. a Mark R. Lasser • Z angličtiny přeložil Ivo Racek

Kniha je určena nejen těm, kdo bojují svůj tajný zápas s pornografií nebo jiným druhem sexuální závislosti. Může být skvělým pomocníkem všem duchovním, terapeutům či rodičům, kteří se pokoušejí vést ke svobodě a zralosti ty, jež mají ve své péči. Kniha může být dobrým vodítkem také v případě, kdy chceme stanovit vhod-

PŘÍBĚHY, KTERÉ LÉČÍ

Maria Molicka • Z polštiny přeložila Ludmila Pušová

Kniha příběhů s prvky pohádky a bajky, které mají terapeutické poslání. Každý z nich je fantazijním obrazem situací a problémů podobných těm, které může prožívat dítě. Hlavní hrdinové i vedlejší postavy (zvířátka nebo fantazijní postavy) pomáhají dítěti, které se s nimi identifikuje, problém zracionalizovat, vyjádřit slovy a hledat možnosti řešení. Texty jsou oživeny několika dětskými barevnými ilustracemi.

Portál, s. r. o. •

Brož., 144 x 205 mm, 142 stran, 219 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 P.P.
 147/2002

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.